GAZETA SF

46

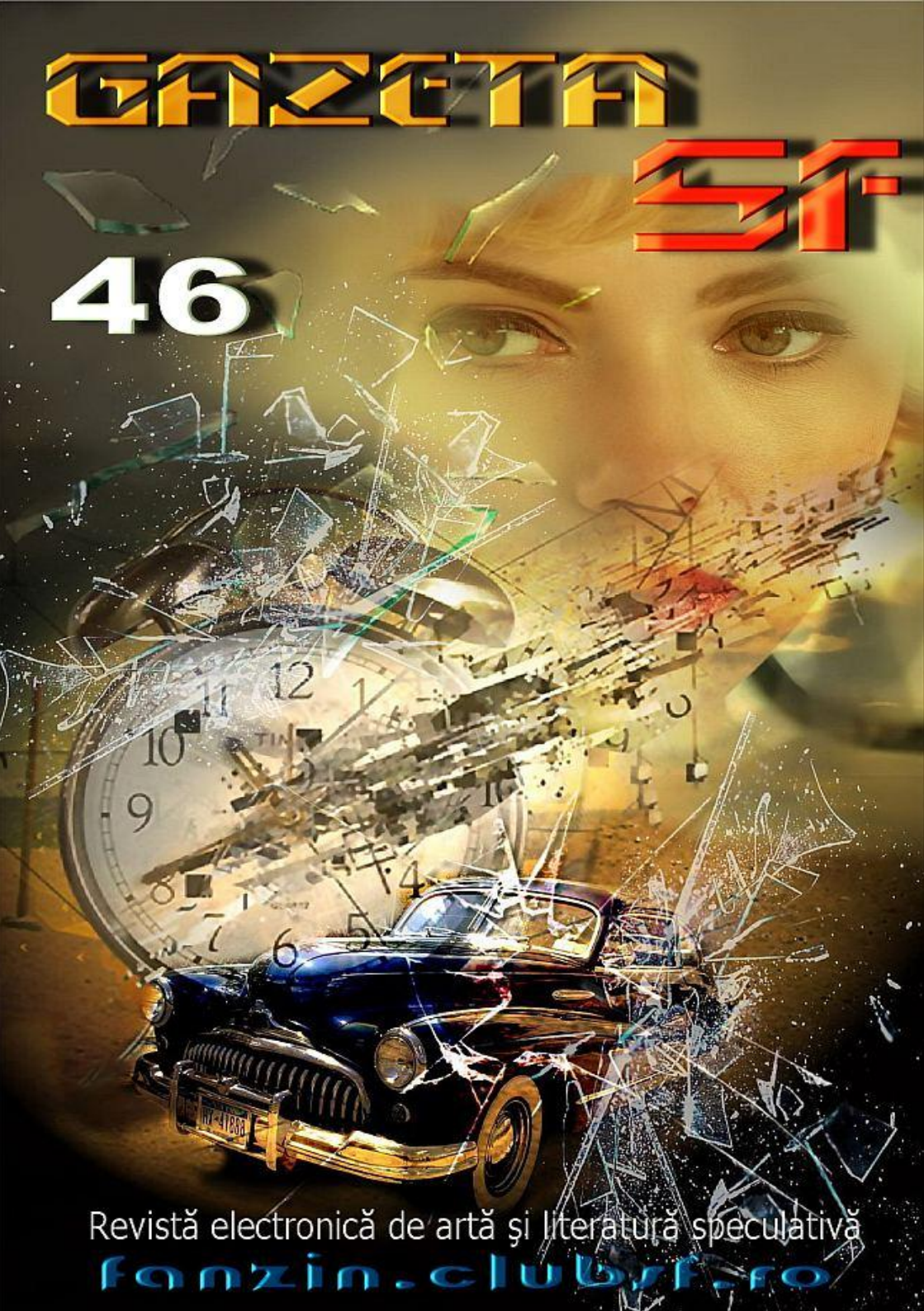

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

fanzin.clubsf.ro

Gazeta SF nr.**46**/ ianuarie 2015

Revistă electronică de artă şi literatură speculativă

http://fanzin.clubsf.ro

Redactor şef: Alexandru LAMBA

Redactor şef-adjunct: Alexandru Ioan DESPINA

Redactia : Mircea NANU-MUNTEAN,

Bogdan S. POPESCU,

Sorin TRASCU,

Mihaela MARCU,

Marcel GHERMAN,

Teodora MATEI

Contribuții grafice: John DOBRO

Editor / Director George SAUCIUC

SUMAR

Editorial – (de) ce (nu) se mai citeşte? – partea II - Alexandru Lamba

Povestiri – Iisus la vidfon - Avram Mihnea Ştefan

– Zborul stelelor – Bianca Ene

– Întâlnirea de joi – Augusta Cristina Călin

– Moştenirea – Cătălin Lupu

Foileton – Republica IX – Cezarina Anghilac

– Multivers III – Marcel Gherman

Traduceri – Hypnos – H. P. Lovecraft

Recenzii – „Băltoaca selenară" de Abraham Merritt - Marcel Gherman

– „... şi la sfârşit a mai rămas coşmarul" de Oliviu Crâznic - Alexandru Lamba

Bandă desenată – Anul nou - Alexandru Lamba

Artă imaginară – Coperte potrivite V - John Dobro

Noi apariţii editoriale – Cărți proaspete, autori autohtoni VIII

Interviu cu scriitorul Radu Găvan

EDITORIAL

de) ce (nu) se mai citeşte? – partea II

(de Alexandru Lamba)

Dacă în episodul trecut adusesem în discuție cititul în sine, în diferitele lui forme, cred că ar fi cazul acum să vedem şi cam ce anume se mai citeşte. În general, ca şi pe felia noastră de SF, Fantasy şi Horror, posibilitățile cititorului de proză se împart, în mare, în două: lungă sau scurtă – înțelegând prin „proză scurtă" schița, povestirea, nuveleta şi (uneori) nuvela, iar prin „proză lungă" romanul, miniromanul şi (alteori) nuvela mai extinsă. Sau, ca să simplificăm lucrurile, textul care stă singur într-un volum poate fi considerat proză lungă, iar cel care se înghesuie alături de altele asemenea lui sub coperțile aceleiaşi cărți, proză scurtă.

Nu mă voi avânta în a estima proporțiile în care cititorul le consumă pe fiecare, nici nu prea ar avea sens atâta vreme cât gusturile diferă radical de la un cititor la altul, iar media nu e relevantă, voi încerca doar o scurtă trecere în revistă a avantajelor şi dezavantajelor fiecăruia, mai precis a unui volum de proză scurtă față de un roman de aproximativ aceeaşi întindere.

Şi voi începe cu romanul şi cu avantajul său evident: complexitatea. E clar că, pentru a construi cadre elaborate, personaje veridice şi sinergii complicate, este nevoie de spațiu. Cu cât cele prezentate se ramifică pe tot mai multe planuri, cu atât şi numărul paginilor creşte. Însă, la fel creşte şi solicitarea cititorului. Pentru ceea ce oferă, romanul are pretenții pe măsură, pretenții de timp şi concentrare. Şi în plus, singură, întinderea unui text nu-i garantează şi valoarea. Deci, cu atât mai mare va fi dezamăgirea cititorului când va fi ajuns la final, iar explozia, climaxul, pe care-l anticipa şi pentru care se

pregătea, cel pentru care bănuia că tensiunea se acumulează, se dovedeşte slab, sau chiar inexistent. Bine, rar se întâmplă să nu-ți dai seama decât la sfârşit că nu-ți place cartea pe care o citeşti, dar se întâmplă uneori să mizezi pe un final-revelație, iar acesta să fie departe de aşteptări. Atunci, pierderea ta ca cititor e cu atât mai mare cu cât timpul investit în lectură a fost mai mare.

Şi astfel ajungem la principalul avantaj al povestirilor scurte, şi anume riscul mult mai mic. Sigur, într-un număr restrâns de pagini, nu se pot crea cine ştie ce mecanisme, nu se poate introduce mintea cititorului gradual şi subtil în evenimente, dar nici nu i se cere o investiție prea mare. Cu cât proza e mai scurtă, cu atât evenimentele trebuie să se succeadă mai brutal, ritmul trebuie să fie mai alert, introducerea mai abruptă, supunând astfel textul unui alt risc, acela de a nu reuşi să-l prindă, efectiv, pe cititor. Însă şi posibilitatea ca acesta să renunțe înainte de sfârşit e mai mică. Iar, dacă o povestire nu a avut succes, rămân celelalte. Una tot trebuie să-ți fie pe plac. Iar un scriitor experimentat ştie să exprime multe în cuvinte puține, fiind foarte posibil ca, în esență, o povestire scurtă să transmită cam câte ar transmite un roman.

Putem spune, reducând totul la impact, un roman e o puşcă cu lunetă, în vreme ce o colecție de povestiri scurte e un pistol automat. Cu ce preferi să intri în luptă? Depinde de felul războiului, bineînțeles.

Judecând însă după numărul tot mai mare de antologii care apar la mai toate editurile, am putea concluziona că balanța tinde să se încline, încet-încet, spre cea de-a doua categorie. Dacă mai amintim şi de avantajul enorm al posibilității includerii unui număr mare de autori între copertele aceleiaşi cărți, cu tot câştigul în diversitate aferent, sau de numărul mare de reviste (online sau tipărite) care promovează cu precădere proza scurtă, putem spune că aceasta se află într-o poziție privilegiată. Lucru pe care-l constatăm şi dacă ne uităm peste portofoliile scriitorilor de proză în general.

Iar eu voi încheia cu acelaşi îndemn spre lectură. Că vă plac romanele sau povestirile, că citiți online sau offline, pe kindle sau pe hârtie, nu vă opriți din citit!

POVESTIRI

Iisus la vidfon

(de Avram Mihnea Ştefan)

O ploaie măruntă cădea printre blocuri. Paltonul meu peticit nu făcea față asaltului, aşa că eram ud până la piele. Mi-am ridicat gulerul cât mai sus şi m-am uitat în jur. Eram pe o străduță lăturalnică, undeva la marginea marelui oraş. Era aşa de uitată străduța asta încât toate blocurile erau întoarse; nu se vedea nicio fereastră. Numai ziduri negre, gri sau de un maro spălăcit vegheau cimentul crăpat. Trotuarele erau pline de gunoaie, iar pe stradă puteau circula două maşini dacă se chinuiau. Pe alocuri erau deja bălți, iar puțin mai sus o canalizare era înfundată, eliberând un miros putred, care, amestecat cu fumul de la combinatele din apropiere, îmi provoca o greață greu de descris. Toată lumina provenea de la becurile ce încadrau câteva turnuri de ardere. De altfel, nu exista niciun fel de iluminat stradal, deşi stâlpii erau încă la locul lor. Pesemne cei din împrejurimi le-au furat pentru a le servi propriilor scopuri. Tot cartierul ăsta avea o atmosferă de luptă pentru supraviețuire. Aflat la câteva sute de kilometri de Centru, autoritățile nu cunoşteau sau nu doreau să cunoască situația de aici. Nu-mi aduceam aminte cum am ajuns aici. Încă un episod disociativ, cum ar zice psihologul meu. De data asta, era şi mai rău. De regulă mă trezeam ori în patul meu ori acasă pe la vreun cunoscut. Nu-mi puteam explica cum ajunsesem aşa de departe, îmbrăcat doar cu un palton negru, blugi şi tenişi. N-am purtat în viața mea aşa ceva şi mă întreb ce fel de personalitate ar purta aşa ceva. Din studiile lui Dr. Rosenstein, aş avea doar încă o personalitate în subconştientul meu. Dar nu s-a materializat niciodată atât de pregnant. Oare care a fost cauza?

Brusc, un stâlp reveni la viață şi becul începu să pâlpâie mocnit. Îmi aminti de o discotecă din vremurile de demult cu luminile sale stroboscopice. Conul de lumină dădu la iveală o cabină videofonică. E prima dată când vedeam una în realitate. Albastră, deşi vopseaua n-a suportat bine trecerea timpului, şi murdară de noroi. Oare mai merge? M-ar salva din situația asta rapid. Deşi n-am la mine cardul de credite, doctorul are o linie gratuită special pentru urgențe de genul ăsta şi, peste toate, îl şi ştiu pe de rost. Mă zgribulesc puțin şi o iau din loc. Nimeresc într-o băltoacă şi îmi intră apă în tenişi. Trag o înjurătură mentală şi-mi vine ideea să-i zic doctorului că aş fi înclinat să încerc electrohipnoza ca să-mi trezesc celaltă personalitate. Doar ca să-i zică că tenişii nu sunt adecvați pe o ploaie torențială. Un tunet cutremură lumea, deşi nici nu văd niciun fulger. Pesemne smogul este aşa de gros aici încât nimic nu-l străpunge. Ajung la cabină, îi deschid uşa cu greu şi intru. Cel puțin am scăpat de ploaie. Îmi rezerv câteva minute să mă scutur de apă.

Îmi şterg mâinile de pantaloni şi ridic receptorul. Este negru şi zgâriat. Nici restul videofonului nu este într-o stare mai bună. Un colț al ecranului este spart, iar pe taste nu se mai vede niciun număr. Reuşesc în cele din urmă să găsesc *infinitul*; toate numerele cu tarif gratuit încep cu *infinit*. Un opt întors verde apare pe ecran. După, cifrele curg de la sine. Pun receptorul la ureche, fără să mă gândesc la cât de murdar este, şi aud un ton de apel. Într-un mod ciudat, îmi aduce aminte de clipocitul apei. Probabil se infiltra apa în cabină. Mă sprijin de tejgheaua pe care era de obicei o filă de căutare şi aştept. Sună. Un click mă anunță că s-a făcut conexiunea şi mă aştept să-i văd fața doctorului pe ecran, dar în schimb acesta se face galben. Un galben fosforescent. O voce se bâlbâie pe partea cealaltă. Spune ceva de mântuire. Închid şi formez din nou. Un alt tunet se aude în depărtare. Poate se opreşte ploaia. Acelaşi ton de apel, acelaşi click, acelaşi galben pe ecran, aceiaşi voce.

— ... şi de v-ați gândi la aproapele vostru ...
— Alo? Doctore?

— Nu, fiule, nu e nici un doctor aici.

— Fiule? mă răţoiesc eu. Ascultaţi, puteţi să ieşiţi de pe linie? Este o urgenţă şi nu pot să dau de psihiatrul meu.

— Nu te panica. Ploaia se va termina în curând şi vei fi salvat. Eu te voi salva, fiule.

— Poftim? N-am chef sau timp de glumele astea.

— Voi, muritorii, şi lipsa voastră de răbdare. Nu ştii că răbdarea e o virtute?

— Tocmai norocul meu, să sun un tele-evangelist. Auzi, n-ai altă treabă decât să intri pe liniile telefonice şi să-ţi predici anarhismul ăla antic?

— Tele-evangelist? Din contră, eu sunt adevăratul evangelist!

— Ei, nu mai spune. Dar cine eşti tu, străinule?

— Iisus Hristos.

— Ha-ha, bine! Iisus Hristos. Iisus ăla?! Nu ştiu ce ai luat, dar asta-i bună. Dacă eram într-o altă pasă, stăteam şi la glume, dar acum sunt grăbit.

Trântesc receptorul şi aştept puţin. Poate se plictiseşte şi sparge altă linie. Iisuşi Hristoşi şi hackeri. Doar asta mai găseşti prin cyberspaţiu zilele astea. Formez iar numărul. De data asta apare figura doctorului şi respir uşurat.

— Alo, doctore?

— Bună seara. V-am recunoscut instant. Ce s-a întâmplat? Nu este numărul de pe care mă sunaţi de obicei. De asemenea, sesizez că sunteţi într-o cabină videofonică. Dumnezeule, unde aţi găsit-o?

— Doctore, am avut un episod greu. M-am trezit într-o zonă complet străină, la câteva sute de kilometrii depărtare de complexul meu. Puteţi să trimiteţi un taxi automat la numărul acesta?

— Da, da, desigur. Cu ce sunteţi îmbrăcat? Am dat comanda de taxi, dar o să ţină ceva. Îmi puteţi spune ce s-a întâmplat?

— Am ieşit de la muncă în jur de ora 10 şi mi-am urmat rutina obişnuită. Pe la ora 12 m-am culcat şi m-am trezit direct

aici. Nu ştiu dacă e seară, nu văd cerul din cauza smogului, dar am impresia că am pierdut o zi întreagă.

— O zi întreagă? Mă tem că ăsta nu e un simptom bun. Aveți vreun indiciu, ce ați făcut în aceste 24 de ore? Cine ați fost?

— Indiciu? Doctore, sunt îmbrăcat ca un hippie, mă aflu într-o zonă industrială şi pe deasupra, totul pare ireal. Ce alte indicii vreți? Dumneavoastră ar trebui să ştiți cine a avut control asupra mea, dumneavostră mă studiați de cîțiva ani, mă impacientez eu.

— Vă rog, calmați-vă. Nu o să rezolvăm nimic dacă ne panicăm sau enervăm. Alte indicii? S-a întâmplat ceva ciudat de când ați revenit?

— Ciudat? Adică în afară de toată situația, spun eu sarcastic.

— Da. Ori nu ştia ce era sarcasmul ori îmi ignora tonul.

— Păi, continui eu la fel de sarcastic, înainte să dau de dumneavostră, am vorbit cu Iisus Hristos. Îmi deturnase linia şi voia să mă mântuiască.

— Oh ... asta nu e bine.

— De ce, doctore? Nu vreți să mă mântuiesc? Ce n-aş da pentru o țigară.

— Nu, nu, nu. Dădu capul pe spate. Vă rog! Iisus este ... una din personalitățile dumneavostră. Şi cea mai dificilă. Am crezut că a dispărut, nu s-a manifestat de câțiva ani. Asta nu e bine ...

— Deci, stați puțin să înțeleg. O personalitate de-a mea a trăit acum 23 de secole?

— Nu, nu, nu. Doctorul devenea el însuşi nevrotic. Asta crede. E... oarecum schizofrenic.

— Oh, perfect. În afară de faptul că sufăr de tulburare de identitate disociativă, o personalitate din ele are schizofrenie. Este perfect! țip eu.

— Da, sau nu. Nu ştiu. Nu am vorbit cu el decât o dată şi a reuşit oarecum să mă facă catolic.

— Perfect!

Un fâşâit se auzi în receptor. Jumătate din ecran deveni galben.

— Nu ştiu cum aţi reuşit să purtaţi o conversaţie cu el, de obicei identităţile sunt compartimentate în memorie ...

— Salut, tipilor! spuse vocea, întrerupându-l pe doctor. Acesta făcu ochii cât cepele, ceea ce era remarcabil, fiind dat faptul că ecranul era de câţiva centimetri.

— Tu! Tu eşti ...

— Da, eu sunt. Mântuitorul vostru.

— Dar aşa ceva este imposibil. Pacient 39403, mai eşti pe linie?

— Da, în linii mari ...

— Fascinant. Port o discuţie cu două personalităţi diferite. Nu s-a mai auzit aşa ceva. Cum oare este posibil? Trebuie să înregistrez asta, s-o prezint la următorul simpozion.

— Hei, tipule, calmează-te. Nu stau foarte mult, vreau doar să vă anunţ ceva.

— Asta ar trebui să fie bun. Tonul sarcastic devenea mai accentuat.

— Da, Iisuse. Ce vrei să ne spui, doctorul parcă plutea pe un nor, undeva.

— Ce? Ah, da. Vreau să vă anunţ că m-am întors a doua oară pe Pământ şi că vă voi salva planeta.

— Poftim?! ţip eu iar în receptor.

— Fascinant! ţipă la rândul său şi doctorul.

— Şi, cum exact plănuieşti să faci asta? Trebuia să recunosc, eram curios.

— Ăăăă ..., nu am încă un plan, dar lucrez la unul. Voi reveni eu cu un telefon. Salut, tipilor!

Un click şi Iisus dispăru la fel cum apăruse. Văd în depărtare taxiul şi îi închid doctorului videofonul în nas. Oare pot să mă scuz de la muncă din cauze medicale sau religioase?

Zborul stelelor

(de Bianca Ene)

Au trecut ani de atunci şi totuşi de fiecare dată când aud un cuvânt, unul simplu, inima îmi sare din piept: dorință! Probabil te întrebi de ce, de ce trei silabe pot stârni emoții, amintiri, trăiri? E complicat, dar îmi amintesc de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Eram un băiețel simplu care privise doar 10 înfloriri de piersic. Simplitatea mea, modestia care mă reprezenta, era poate cauzată din neputința de a face ce toți copiii de vârsta mea făceau, eu nu puteam alerga, nu puteam dansa, nu puteam juca fotbal, nu mă puteam da cu sania, eu nu puteam… eu puteam doar să visez. Visam cum săream pe stradă sau să înalț zmee, să călăresc. Aveam un cal finlandez care fusese al mamei mele. Era o femeie care iubea caii si cursele. Zeus era singurul lucru pe care mi-l lăsase atunci când ne-a părăsit pentru un loc în Rai. A luat în acea zi şi puterea mea de a merge sau cea de a-mi simți tălpile când sunt reci sau calde.

Era perioada Crăciunului, priveam pe fereastră cum copiii familiei Enache făceau oameni din zăpadă. Îl desenam pe geamul aburind pe Zeus, îl desenam mereu, pe foi, caiete, pe servețele, peste tot Zeus. Trăind în banalitate, timpul a trecut şi ajunul a sosit mai repede decat mi-am imaginat. Tata era agitat , bradul, decorațiunile şi pregătirile pentru Crăciun l-au facut să uite de mine. Mă apucasem să scriu un jurnal în care ma minteam cu întâmplari pe care mi-aş fi dorit să le fac zilnic. M-am uitat pe fereasta impunătoare din salonul în care mă aflam pentru a privi stelele. Era o noapte de iarna ciudată, stelele dădeau strălucire zăpezii din curtea noastră. Bunicul mă invățase ca în ajun, când văd o stea, să îmi pun o dorință. M-am uitat pe cer să zăresc cea mai strălucitoare stea şi când am văzut-o am inchis ochii şi mi-

am spus: o dorință, atât vreau de Crăciun! Împlinirea unei dorințe! Vreau să călăresc! Am deschis ochii şi am privit steaua care se făcea din ce in ce mai mare, venea parcă spre mine, mă țineam strâns de mânerele scaunului cu roțile de un verde strident în care mă aflam, mi-am închis ochii de teamă şi când i-am deschis în fața ferestrei era ea, steaua mea! Trece prin geam . M-am dat timid în spate şi am auzit o voce blândă: „Nu te teme! Dorința ta m-a adus aici.” Ca să vezi, steaua mea se deforma, se transforma într-un armăsar! Nu ştiam ce să spun! Ar fi trebuit să spun ceva?! A dat o dată din copită şi eram călare pe frumosul armăsar din praf de stele. A mai dat o dată din copită şi zburam deasupra casei mele. Tremuram, dar nu de frig, ci de frică, ningea şi eu eram în pijamaua de in cu imprimeu. Cum ar fi trebuit sa reacționez când m-am văzut deasupra casei care devenea cât o ghindă?

„Nu te teme, dragule! Vom ajunge la concurs imediat!”, zise steaua mea.

„Concurs?” întreb eu.

„Da, vei participa la un concurs de echitație stelar. Eşti unul dintre cei care şi-au dorit. Ți-ai dorit, aşa-i?”

„Da! Îmi doresc. Îl pot avea pe Zeus?”

„Ohh, micule Patrick, fii fericit că mă ai pe mine, pot fi eu Zeus în noaptea aceasta.”

„Ştii cum mă numesc?”, întreb cu o voce pe care nici eu nu o (prea) mai auzisem.

„Ştii cine m-a trimis? Nu ştii? Sunt trimisul lui Moş Crăciun. Şi da, ştie că nu crezi în dânsul. El ştie tot, absolut tot!”

„Păi şi cum mi s-a îndeplinit această dorință? Moş Crăciun se pare ca are legătura cu stelele, îmi spunea gândul.

„Dorințele care vin din suflet mereu se împlinesc!”

Purtând această discuție nici măcar nu observasem că eram aproape de Lună. Am crezut că visez, dar nici nu apucasem să gândesc că eram într-un vis când văd alți zece cai precum steaua mea.

„Esti pregătit? Vom începe imediat."

„Da, cred. Ce trebuie să fac?"

„Nimic, doar să fii tu!"

Eram aliniat alături de ceilalti călăreți care nu aveau mai mult de 11 ani. Aveam de parcurs un traseu bine delimitat de comete şi planete care nu erau în cartea mea de „Planete si stele". M-a apucat un râs puternic şi atunci Zeus a spus:

„Eşti pregătit, amice!"

Se aude un sunet puternic şi cursa începe.

„Diii , Zeus! Diii!"

Eram printre primii, adrenalina îmi crescuse , Zeus mă făcuse să mă simt ca un erou. Eu zburam în spațiu, făceam slalom printre steluțe mici care arătau precum cele de pe tapetul din camera mea: cinci colțuri, galbene, strălucitoare. Era ciudat că ningea şi aici, planetele erau parcă pudrate cu zăpadă precum gogoşile cu zahăr. Mă simțeam fericit , nu mai simțisem fericirea decât în vise, dar brusc ne-am oprit. Zeus se stingea. Nu ştiam ce se întâmplă, dar am observat că şi ceilalti erau în aceeaşi situație. Eram pe un fel de planetă plată cu mulți copaci de culorile curcubeului. Se aude o voce ca a unui pitic (pițigăiată şi în acelaşi timp ascuțită):

„Rezultatele cursei sunt următoarele: pe locul trei se află Erika şi calul său Erin! Pe locul doi, Suang şi White Horse! Iar pe primul loc, copilul cu dorința cea mai puternică, Patrick şi calul său stelar, Zeus! Felicitări!"

Atunci Zeus se reaprinde, eu eram uimit. Cum puteam câştiga? Cum? Nu îmi aminteam mai nimic. Doar plimbarea

aceea printre stele şi câteva planete ciudate? Şi cum de am câştigat? Zeus?

„Păi, am câştigat! Du-te şi ia-ți premiul!”

„Dar eu nu pot merge!”, spun eu printr-un oftat.

„Ai încercat?”

Şi descalec. Rămân mut, şi încep să țopăi, să ofer îmbrățişări, să râd, sa plâng şi alerg până la juriul format din Domnul Soare şi… ca sa vezi, Moş Crăciun! Am primit un trofeu în formă de cal, am primit aplauze, am fost felicitat, admirat şi invitat la o petrecere la care am dansat, şi când spun dansat mă refer la cel mai bun dansator de acolo. Da, eu eram! Zeus vine şi spune:

„Hei, e vremea să mergem prin ninsoare înapoi spre casă, mâine e Crăciunul!”

„Ohh, dar vreau să nu se termine niciodată!”

„Patrick, poate peste un an vom fi iar campioni!”

Ce se întâmpla se petrecea mult prea rapid, deja îmi vedeam casa şi într-o fracțiune de secundă am revenit în scaunul meu cel verde. Intră tata în camera şi îi spun:

„Am călărit, am luat un premiu! Ohh, l-am uitat la Zeus, se va întoarce, sunt sigur! Ştiai că stelele au curse de cai? Şi Moş Crăciun e prieten cu Soarele (ei erau în juriu).” Şi aşa îi tot povesteam despre ce am făcut şi cum zburam printre fulgii de zăpadă, cum am dansat, iar el îmi spune calm cu un zâmbet timid:

„Frumos vis, dar mai frumos este bradul meu, vreau ca tu să pui steaua în vârf! Te aştept în hol!”

Vis? Ce spunea? Şi când mă uit aveam un jurnal plin cu tot ceea făcusem. Am crezut mereu că ceea ce am făcut în acea seară a fost real. Acum, la 24 de ani, aş putea jura că atunci am fost scufundat în profunzimea unei imaginații infantile, dar… de

Crăciun, sub brad, am gasit ceva, trofeul meu. Acum, când aud „dorință”, totul revine. Revăd stelele, copiii care râdeau, pe mine dansând, locuri nemaivăzute, fericire, emoție, trăire. Povestea mea e ciudată, greu de crezut dar nu, ea e adevărată şi realizez asta când îmi văd cadoul de acum 14 ani. Un trofeu câştigat cu ajutorul lui Zeus, care nu era Zeus al mamei, era o stea, steaua mea specială la care mă uit şi acum când scriu, vă scriu vouă, cei care ați încetat să vă doriți din suflet. Când primul fulg de nea cade, dorințele se pregătesc să fie îndeplinite, aşa că doreşte-ți!

Asta a fost povestea mea, povestea pe care toți au considerat-o gândul unui copil singur cu imaginație mare.

Întâlnirea de joi

(de Augusta Cristina Călin)

L-am cunoscut pe domnul Terence Hill la o conferință de vânzări în Dallas. Stătea la câteva locuri de mine şi în fiecare pauză scotea din servietă un teanc voluminos de ziare şi reviste, apoi se adâncea în lectură răsfoindu-le cu atenție pe fiecare în parte, indiferent la murmurul colegilor grăbiți să părăsească sala spre locurile de fumat sau dozatoarele de cafea. Într-una din pauze m-am apropiat şi i-am cerut împrumut ceva de citit. A ridicat ochii şi m-a privit suprins câteva clipe. Temându-mă că l-am deranjat, am început să mă îndepărtez scuzându-mă.

— Nu, îmi spune, tu ar trebui să mă scuzi, mă gândeam la ceva. Cum te numeşti?

— Ioana.

— Ok Ioana, eu sunt Terence. Te rog să-ți alegi.

Îmi făcu semn către teanc în timp ce-şi pleca ochii spre ziar. Am scos cu atenție o revistă pe care i-am înapoiat-o în pauza următoare. Se uită curios la copertă să vadă ce luasem.

— Ai citit ceva interesant? mă întreabă zâmbind.

— Ăăă, da, îi răspund uşor încurcată. Cei care îl cunoşteau făceau glume pe seama servietei sale şi i se dusese vestea ca fiind un personaj taciturn, nesociabil. Cum mă privea insistent, am crezut că aşteaptă mai multe lămuriri, astfel încât am început să vorbesc despre conținutul articolului când vocea de la microfon a pus capăt scurtei noastre conversații. Pauza se terminase aşa că m-am întors la locul meu. Domnul Hill mi-a aruncat un zâmbet fugar, iar restul zilei nu mi-a dat niciun fel de atenție continuând să citească. O vreme m-am gândit la comportamentul său straniu, dar apoi mi-am zis că mi s-a părut,

a vrut pur şi simplu să fie amabil, atâta tot. Ziua următoare însă, domnul Hill îmi propuse ca la sfârşitul programului să bem o cafea împreună. Deşi propunerea m-a mirat, am acceptat-o cu plăcere.

Intru în cafenea şi inspir adânc aerul îmbibat cu arome de cafea, ciocolată şi vanilie. Aceste locații au un parfum specific, inconfundabil şi îmi declanşează un fel de reflex pavlovian, întrucât simt o nevoie imediată de cafea alături de o porție dublă de tartă cu... orice.

Dânsul mă aştepta la o masă de lângă fereastră. Urmărea agitația străzii frământând şervețelul între degete. M-a văzut venind şi m-a întâmpinat cu un zâmbet.

— Mă bucur că mi-ai acceptat invitația Ioana. Ai un nume interesant.

— Da, este românesc, sunt româncă de origine, răspund zâmbind la rândul meu.

— A, da, româncă. Foarte bine, foarte bine! Ascultă, aş vrea să-ți povestesc ceva dacă eşti dispusă să-mi acorzi puțin timp.

Îi explic că acest lucru va fi posibil doar după ce chelnerița îmi va lua comanda, cu cafeaua şi tarta în față mă voi putea concentra mai bine. Râde şi simt cum atmosfera devine plăcută, amicală. Spre surprinderea mea, îmi mărturiseşte că i-a plăcut discuția noastră de ieri.

— Ştii, îmi spune, nu sunt multe persoanele cărora le poți destăinui aşa ceva, iar tu cu siguranță trebuie să auzi povestea asta, vei vedea de ce. S-a întâmplat acum mulți ani, douăzeci mai exact.

Vorbeşte rar cu privirea pierdută dincolo de fereastră, undeva în forfota străzii.

— Mă îndreptam tot către o conferință pe teme de marketing şi strategii de vânzări, împreună cu bunul meu prieten şi coleg, Steven McGraw. Se ținea la Phoenix. El conducea, iar eu admiram frumusețea peisajului stâncos al Arizonei, pe care şoseaua statală îl tăia şerpuindu-se. Ne însoțea un soare

prietenos de sfârşit de mai. Poate prea prietenos, era foarte cald. Traficul era aproape inexistent, puteai merge kilometri întregi fără să întâlneşti o maşină. În apropiere de Phoenix, ajungem din urmă un Buick albastru. Mergea încet. Am încetinit dorind să admirăm maşina, era frumoasă, iar ceea ce ne-a frapat, părea nouă.

Pălăvrăgeam liniştiți despre costurile întreținerii şi norocul proprietarului de a-şi permite aşa ceva, când am ajuns în dreptul maşinii. De la volan, o tânără femeie blondă, tunsă scurt ce părea ieşită dintr-un film al anilor patruzeci, ne privea la rândul ei cu o expresie uluită. Am crezut că este o paradă de maşini de epocă în Phoenix, de-abia aşteptam să o vedem. La un moment dat, femeia a început să se agite uitându-se în toate părțile, aşa că, am deschis geamul şi am întrebat-o dacă are nevoie de ajutor. Mi-a răspuns clătinând din cap negativ apoi a tras pe dreapta. I-am sugerat lui Steven să oprească şi el. Am fi văzut ce se întâmpla şi am fi admirat maşina de aproape. A fost de acord oprind la câțiva metri distanță. Am coborât hotărâți să ne îndreptăm spre Buick, dar ce vedeam ne-a făcut să ne oprim speriați după primii paşi: maşina se topea într-un fel de ceață în timp ce femeia ne fixa prin parbriz strângând nervos volanul. Ceva a făcut-o să tresară şi a privit în direcția oraşului. Ne-am întors instinctiv, însă nimic nu tulbura liniştea aceea stranie de care am devenit imediat conştienți. Totul s-a petrecut extrem de repede, aşa încât până ne-am dezmeticit, femeia a dispărut cumva dizolvându-se cu maşină cu tot. În urma ei, doar nişte fâşii alburii pluteau răzlețe ca nişte martori fantomatici, disipându-se încet-încet în eter. Steven chiar s-a dus până la locul unde fusese Buick-ul, nu se vedea nicio urmă, nimic.

— Ce dracu s-a întâmplat? întreabă scărpinându-se în creştet.

Eu treceam printr-o mulțime de stări. Cred că pentru prima dată în viață am simțit ce înseamnă cu adevărat să fii neputincios. Totodată eram furios pe neputința mea şi pe confuzia ce pusese stăpânire pe creier imobilizându-mă. Steven

avea dreptate, ce dracu se întâmplase? Am rămas amândoi câteva clipe aşteptând, apoi, cum nu se mai întâmpla nimic, ne-am urcat în maşină tăcuți şi aşa am rămas până la destinație. Am menținut o atenție aparentă cât timp a ținut conferința, dar întâmplarea ne apăsa, izolându-ne în propriile gânduri. Cum conferința se ținea într-o sală a hotelului unde eram cazați, la sfârşit ne-am dus direct la cină. De-abia acum am început să dăm frâu liber emoțiilor, să discutăm. Am interpretat ceea ce văzusem în fel şi chip. O parte din noapte mi-am petrecut-o în compania lui Steven continuând discuția începută la cină.

După ce ne-am despărțit, hotărâți să prindem câteva ore de somn, n-am putut închide un ochi. Retrăiam continuu momentele acelea, amintindu-mi detalii cum ar fi privirea femeii când ne-a văzut, dispariția ei, precum şi propria noastră încremenire. Îmi doream să fi putut da timpul înapoi. De ce n-am oprit mai aproape? De ce n-am alergat către maşină? Ce s-a întâmplat cu ea? Dacă era în pericol şi am fi putut să o salvăm? Cum putea fi o halucinație – dacă asta a fost – atât de vie, de reală? Toate aceste întrebări îmi frământau mintea inutil, oricum nu mai puteam face nimic.

Dimineața creştea încet anunțând o zi frumoasă. Razele soarelui se strecurau printre draperii, imitând modelul perdelei într-un joc de lumini şi umbre. M-am ridicat greu din pat ca şi cum aş fi zăcut. L-am întâlnit pe Steven la micul dejun, după cearcăne se vedea că nici el nu dormise.

— Ascultă Terence, m-am tot gândit şi aş face câteva cercetări în legătură cu...

Lăsă fraza în aer şi înghiți de câteva ori.

— În legătură cu? am insistat. Bănuiam ce urma să-mi spună, dar voiam să repete cu voce tare poate îşi dădea seama de absurdul ideii, însă m-am înşelat.

— Vreau să caut ceva despre perioada respectivă, orice! Nu ştiu, mă tot gândesc la maşină.

— Ce e cu ea?

— Ştiu că General Motors a început să producă Buick în 1940 aş putea să încep căutările de acolo.

— O, dar tu vrei să cauți informații mai precise ori asta nu înseamna „orice”, îi răspund ghicindu-i intențiile. Uite cum stă treaba: chiar dacă ştii când a fost produsă maşina, habar nu avem cine este femeia, de unde venea sau unde se ducea, nu ştim nici măcar din ce stat putea să fie... În afară de asta, conferința s-a terminat, trebuie să ne întoarcem acasă.

— Din Arizona. I-am observat plăcuțele de înmatriculare. Din păcate nu am reținut numerele, nu mi-am imaginat că vom avea nevoie de ele.

— Asta-i chiar bună, zic fără să-mi dau seama de sarcasmul meu la care Steven era foarte sensibil. Mă temeam că începe să-şi piardă simțul realității, n-ar fi fost prima dată. Vorbi în continuare ca şi cum n-ar fi auzit.

— Putem să mai rămânem câteva zile, zău aşa Terence, nu eşti nici măcar puțin curios?

— Sigur că sunt curios, bulversat... perplex! Pe de altă parte, nu îndrăznesc să povestesc cuiva ce s-a întâmplat de teamă să nu ne creadă nebuni. Te sfătuiesc să nu o faci nici tu. Ascultă, peste câtva timp ne vom linişti, iar această întâmplare va deveni treptat amintire. Acum eşti sub influența unei anumite stări şi ai impresia...

— Eu nu voi avea linişte dacă nu voi încerca cel puțin, mă întrerupse cu vocea glacială. Sunt foarte conştient şi foarte sigur de ceea ce vreau să fac. Spune-i şi nebunie dacă vrei! Ceea ce am văzut este normal? Nu cred! Următoarele zile s-ar putea să fie pierdere de timp, dar sunt dispus să-mi asum acest risc. Poți rămâne cu mine sau poți pleca, decizia îți aparține.

I-am văzut mâna cum se albise pe pahar, atât de tare îl strângea şi am înțeles: cu cât m-aş fi împotrivit, cu atât Steven s-ar fi încăpățânat. Îl cunoşteam de ani buni, ştiam că nu renunță uşor când îşi pune ceva în minte. Altminteri mă cunoşteam şi pe mine, iar năluca unei astfel de întâmplări precum şi regretul de a-l fi abandonat m-ar fi urmărit mult timp. În plus mă încânta ideea lui Steven de a căuta informații despre maşini, aşadar am acceptat. Pe vremea aceea călătoream mult

cu serviciul, mi-am sunat soția şi i-am spus că se prelungise călătoria de afaceri.

Câteva ore mai târziu, ne aflam în fața monitoarelor de la biblioteca centrală căutând plini de zel informații despre maşini. Steven dă peste un comunicat al poliției rutiere prin care se informează că sloganul „Grand Canyon State" începe să apară pe plăcuțe din anii patruzeci, excepție făcând anul 1945.

— Evrika! strigă încântat. Pe plăcuța respectivă nu apărea sloganul, sunt absolut sigur, deci maşina a fost înregistrată în 1945.

Deosebit de bucuroşi de această victorie, ne-am dus la cină. Am mâncat, am râs, ba chiar am băut câte un pahar cu vin. A doua zi, ne-am reluat cercetările la bibliotecă. De data aceasta a fost rândul ziarelor. Ne-am hotărât să cititm pur şi simplu ziarele, poate aflam ce a făcut-o pe femeie să tresară.

— Auzi? îmi spune la un moment dat, mă gândeam la ziua când a avut loc întâmplarea. La noi era joi, 24 mai 1990, dar 24 cade într-o joi şi în 1945?

— Asta este o întrebare foarte bună Steven, i-am zis şi am început să caut un calendar – zilele corespundeau. Acest detaliu nu ştiu cât de important era, dar l-am luat ca pe un semn ce ne-a încurajat să căutăm mai departe. Am început să cititm ziar după ziar. Slavă Domnului că în '45 nu existau atâtea publicații ca astăzi! Am aflat că în ziua respectivă, într-o intersecție avusese loc un accident în urma căruia explodase o cisternă ce transporta combustibil. Suflul exploziei spulberase peretele de sticlă al unei cafenele, trei persoane muriseră, iar alte câteva fuseseră grav rănite. Ne-am gândit că nu a văzut explozia, deşi construcțiile erau mai puține şi vizibilitatea mai mare, dar trebuie să fi văzut fum, posibil flăcări ce însoțite de bubuitură cu siguranță nu i-au sugerat o imagine prea plăcută, războiul nu se terminase. Un lucru era cert: vederea noastră a speriat-o foarte tare. Şi cam atât. Găsisem acel „ceva despre perioada respectivă" dorit de Steven. Răsfoisem aproape toate ziarele, ziua se apropia de sfârşit, la fel şi căutarea noastră. Acest lucru mă cam întrista. Steven nu contenea să caute ziare, reviste, după cum îl vedeam

concentrat asupra monitorului ştiam că-i va fi greu să renunțe, însă altceva nu ar mai fi fost de făcut. Apoi s-a întâmplat un lucru total neaşteptat în timp răsfoiam o publicație obscură – „Steaua dimineții" se numea. Pe prima pagină era un articol despre accident, dar, printre ultimele pagini presărate cu anunțuri publicitare, ne-a atras atenția o caricatură ce înfățişa doi bărbați lângă ceva ce se voia a fi o navă spațială pe care scria „Marte". Bărbaților le porneau din cap nişte raze sau unde ce ajungeau până la capul unei femei aflată într-o maşină. M-am dus imediat cu gândul la piesa radiofonică „Atacul marțienilor" făcută după romanul lui Welles, probabil de acolo se inspirase şi autorul. Deasupra caricaturii, era un mic articol cu numele „Cronica bizarului". Din el aflăm că o tânără femeie trăise o experiență cel puțin... bizară. Am început să cititm febrili, parcă înghițeam cuvintele. Doamna Ruth Miller susținea că în ziua de joi, 24 mai 1945, în timp ce se întorcea de la Wittman a întâlnit pe soşea doi bărbați într-o maşină ciudată şi pentru câteva minute n-a mai recunoscut împrejurimile. S-a speriat, a tras pe dreapta, au oprit şi ei, au coborât, apoi în timp ce se apropiau, au dispărut într-o ceață apărută ca din senin. Articolul continua cu supozițiile unui aşa-zis jurnalist de investigație specialist în astfel de probleme, care o luase probabil drept o gospodină plictisită şi mai în glumă mai în serios îi recomanda doamnei un control serios din partea soțului. Ultimele fraze ne dădeau de înțeles că fusese luată peste picior. Ce ruşine trebuie să fi suferit! O tăcere de plumb a pus stăpânire pe noi.

— Ruth Miller, pronunță Steven după ceva timp făcându-mă să tresar. Să o căutăm! spuse ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc şi mai simplu din lume.

— Ai înnebunit?

— Am ajuns atât de departe Terence, gândeşte-te puțin – nu ai avut încredere la început şi iată câte am descoperit. Ce mai contează o zi-două să aflăm cine este?

— Putem să nu mai fim aşa norocoşi!

— Dar dacă suntem?

Din piept îmi scăpă un oftat.

— Ok!

Nu-mi venea să cred că îmi dau acordul pentru ceva ce mi se părea nebunesc, dar nebunia lui Steven era molipsitoare. Am găsit articolul sâmbătă seara şi cum duminică totul era închis, am decis să petrecem ziua relaxându-ne într-un fel. Asta nu l-a împiedicat pe Steven să-şi arunce ochii în cartea de telefon şi să descopere că erau vreo patruzeci de Ruth Miller în Phoenix la vremea respectivă.

— Doar nu intenționezi să le dai tuturor un telefon şi să le întrebi dacă nu cumva au întâlnit doi bărbați acum patruzeci şi cinci de ani?! am întrebat mai mult retoric fără să-mi opresc un zâmbet.

— Nu, îmi răspunde serios, am altceva în minte. Mă gândeam la Biroul de evidență publică. Plătim o taxă şi căutăm liniştiți după anul naşterii.

Trebuie să recunosc că nu-mi trecuse prin cap. Îmi fac curaj şi îi spun ideea mea:

— Nu ai vrea să încercăm şi la arhiva de... necrologuri?

— Nici nu vreau să aud de asta, Terence, mi-o reteză scurt.

Studierea registrelor de evidență a fost mai fructuoasă decât ne-am aşteptat. Am găsit trei Ruth Miller cu anul naşterii între 1915–1920 aşa că ne-am hotărât să o luăm în ordine crescătoare.

Prima Ruth Miller nu mai locuia la adresa indicată în registru, se vede că cineva uitase să opereze modificările. Celei de-a doua Ruth a trebuit să-i justificăm prezența noastră la uşă. La vremea respectivă lucram pentru o companie ce producea aspiratoare – Rainbow se numeau. Aveau o calitate foarte bună dar şi prețul era pe măsură. Aşa că ne-am prezentat ca agenți de vânzări ce eram, i-am făcut o demonstrație şi a cumpărat un aspirator, dacă-ți vine să crezi! Fără să vrem am vândut un afurisit de aspirator!

Râde cu poftă făcându-mă şi pe mine să râd.

— Şi iată-ne în sfârşit la a treia adresă: 1060 Exington Street, zona rezidențială. O căsuță albă, cochetă se zărea la capătul unei alei pietruite. Diversitatea vegetației ce o înconjura era

plăcută vederii aşa că am stat câteva clipe să o admirăm. Tufişuri pitice de leandru şi petunii sălbatice se înşirau pe laturile laterale ale micului gazon din faţa casei, în timp ce pe lângă peretele de sticlă al terasei stăteau laolaltă tufe de crini portocalii, hibiscuşi galbeni şi irişi neînfloriţi. Intrarea în casă se făcea din lateral şi era umbrită de un palmier, alături de care îşi legănau frunzele un prun ornamental purpuriu şi încă vreo doi arbuşti al căror soi nu-l ştiam. O glicină îşi întinsese florile liliachii prin coroanele lor verzi astfel încât păreau înfloriţi. Când am pornit pe alee, un colibri ce încerca să soarbă nectar dintr-o floare roşie de salvie, a zburat speriat la auzul paşilor noştri.

Steven a sunat la uşă. După tremurul mâinii se vedea că este emoţionat. La fel eram şi eu, simţeam o nevoie acută să-mi dreg glasul. Dacă era chiar ea? Nu am avut timp să-mi duc temerile până la capăt pentru că uşa s-a deschis. Din prag ne privea o frumoasă doamnă în vârstă. Ne întâlneam de două ori într-o săptămână, la patruzeci şi cinci de ani distanţă, de această dată, faţă în faţă. Adierea uşoară a vântului îi ciufulea aceleaşi şuviţe scurte, în timp ce mâinile îi rămăseseră încleştate la piept, pe un şal mătăsos ce-i acoperea umerii. Ne-a recunoscut şi ea, noi însă, eram neschimbaţi, prin urmare neliniştea i se citea pe chip. Minute în şir am stat privindu-ne în tăcere, în cele din urmă, femeia a întrebat cu vocea şovăitoare:

— Cine... Cine sunteţi şi ce doriţi de la mine?

I-am explicat cine suntem şi că, la rândul nostru, nu înţelegeam ce se întâmplase săptămâna trecută.

— Săptămâna trecută... repetă ca un ecou în timp plecându-şi ochii.

Deşi ceea ce se întâmpla părea de necrezut, am simţit atmosfera încărcându-se cu o anumită emoţie, în fond eram cunoştinţe vechi. Apoi, spre surprinderea noastră, ne-a întrebat dacă doream un ceai.

— În dimineaţa aceea, a început să povestească aproape şoptit, trebuia să mă întâlnesc cu prietena mea Sally Waterson la cafeneaua ce se afla la intersecţia dintre Jackson Street şi 3rd Avenue. A avut loc un accident, iar Sally şi-a pierdut viaţa. A

fost teribil, teribil. Dacă nu întârziam eram şi eu acolo. Tulburată din cale afară, am început să povestesc tuturor ceea ce s-a întâmplat. O cunoştinţă a vorbit cu un ziarist şi aşa au scris un articol într-un ziar local.

Scoase dintr-un sertar şi ne arătă hârtia învechită de timp.

— Ştim, spuse Steven, aşa v-am găsit.

Zâmbi şi continuă.

— Soţul meu era disperat, se gândea serios dacă nu ar fi bine să iau nişte antidepresive, este doctor, ştiţi... A trebuit să încetez poveştile şi să considerăm totul o halucinaţie datorată stresului, încercam fără succes să avem un copil. Am tăcut, dar n-am uitat. Câteva minute a durat întâlnirea noastră şi patruzeci şi cinci de ani n-am încetat să mă întreb: ce s-a întâmplat?

Domnul Hill scoase din portofel şi-mi întinse o fotografie înfăţişând doi bărbaţi tineri, iar dintre ei zâmbea larg o doamnă distinsă, de statură potrivită, cu ochii căprui, veseli.

— Este atât de ciudat, zic. Mi-am simţit vocea străină propriilor urechi şi nu-mi puteam lua ochii de la fotografie.

— Când am văzut-o prima oară semăna izbitor de mult cu tine. Ştii cum se spune, fiecare dintre noi avem o sosie undeva în

lume. Imaginează-ți cum m-am simțit când te-am văzut stând în fața mea în sala de conferințe.

Oftă. Întoarse capul către masă contemplându-şi pentru câteva clipe reflexia mâinilor în suprafața lăcuită, apoi îşi aruncă ochii pe cer. Înserarea îşi lăsa aripa înstelată peste oraşul ale cărui lumini vii se aprindeau dând startul spectacolului nocturn. Realizez că am rămas cu mâna pe ceaşca de cafea care s-a răcit. În cafenea agitația crescuse fără să pătrundă câtuşi de puțin liniştea aceea copleşitoare ce ne înconjura.

— A murit zece ani mai târziu, îmi spuse privindu-mă. Multă vreme m-am întrebat cum a fost posibil aşa ceva, apoi am renunțat. Dacă stăm să ne gândim, n-a ajuns la cafenea şi vreau să cred că lucrurile s-au întâmplat cu un motiv. De atunci am rămas cu acest obicei de a răsfoi ziarele poate mai găsesc pe cineva pierdut în timp...

Moştenirea

(de Cătălin Lupu)

"No more child. Much less fathering
Therefore. Much less mothering to know.
It (the child) eats what it loves.
Cannibals we are all cannibals"
Stan Rice

1.

Viscolea năprasnic şi, deşi era abia miezul zilei, în mijlocul acelui codru fără de sfârşit, se simțea prizonierul unui întuneric premonitoriu. Zăpada se lipise de scoarța copacilor, de trunchiul lor, iar pe alocuri se transformase în gheață. Mâna sa aspră apuca strâns crengile reci atunci când se străduia să-şi găsească echilibrul pe acel drum rareori umblat, pe alocuri abrupt şi întortocheat. Nu de fiarele sălbatice se temea el, căci avea sica acunsă bine în chimirul de piele, iar săgețile cu vârful în trei muchii aşezate la îndemână în tolba ornamentală; nici de frig nu îi păsa, căci avea pe el o cămaşă lungă din pânză, o pereche de pantaloni strâmți şi țesuți din lână, căciulă neagră din blană de miel cu vârful îndoit în față, pieptar peste cămaşă apoi, cojocul din blană de oaie; ci de barbarii cu cămăşi de zale, ce apăreau ca din pământ având singur scop de a-şi decapita vrăjmaşul se temea el, barbari întâlniți din ce în ce mai des prin acele ținuturi.

Ştia că nu mai are mult de mers şi se ruga în vânt lui Zalmoxis, să ajungă mai repede. El nu era fără frică aşa cum erau toți frații săi – atunci când regele Cotiso poruncea generalului său Dromahete să adune toți tinerii din davă pentru instrucție şi antrenamente, el se furişa, şi se retrăgea cu treburi ce nu suportau amânare, în bordeiul său. Nimeni nu îi reproşa

însă nimic deoarece avea o voce frumoasă, un suflet blând, şi muncea cu destoinicie câmpul. Pentru vocea sa fusese chemat acum, departe de siguranța cetății şi căldura bordeiului, prin hățişul pădurii, în câmpia imensă ce dădea înspre fluviu, unde se țineau toate ceremoniile.

Erau peste douăzeci de persoane adunate în jurul mortului. Mortul, un nobil la 30-40 de ani, fost procurator financiar, era întins cu fața în sus, nepăsător la capriciile vremii. Lângă el, cele trei soții ale sale se certau cumplit. Se certau fiindcă aşa cerea tradiția, dar se ştia cine va fi cea aleasă. Zolos ieşi din pădure tocmai când preotul o apucase de braț pe aceasta, pe cea mai tânără dintre ele. Preotul înmânã pumnalul unuia dintre cei mai înțelepți bătrâni ai aşezării, iar acesta tăie gâtul alesei dintr-o singură mişcare şi îi aruncă trupul peste cadavrul nobilului în ochii trişti ai celorlalte două femei geloase, că nu ele vor fi cele care vor împărți eternitatea cu soțul lor. Preotul ținu o scurtă slujbă solemnă de preaslăvire a lui Zalmoxis şi de împăcare a daimonului spre a primi pe robul său la el, apoi toți cei din jur îl îndemnară pe Zolos să le cânte. Acesta bău o gură de vin pe neresuflate şi în timp ce erau aduse lemne uscate şi era construit un pat înalt din ele, deasupra unei schele din crengi concepută dinainte, cântă cea mai veselă melodie pe care o ştia. Cântecul nu ajungea însă decât la urechile rudelor căci erau mai aproape, restul invitaților se înghesuiau să asculte acea voce minunată, prin vuietul ninsorii. După ce a terminat de cântat, Zura s-a retras şi a permis rudelor nobilului să ia cuvântul:

— De acum, nu mai trebuie să mănânci ca un porc mistreț şi ziua şi noaptea, vei fi mereu sătul, grăi fratele acestuia. Pe lumea cealaltă nu o sa mai fii atât de gras!

— De acum nu mai trebuie să te bucuri de femeile tale…, continuă o voce pițigăiată. Ne vom bucura noi de ele.

— Oameni buni, nici înainte nu se bucura, strigă pe neaşteptate preotul. Nu vă uitați la bietele nenorocite?

Valul de oameni se cutremură de râs, începură să povestească între ei cele mai amuzante momente din viața nobilului. Unii aşezau ofrande spre a fi de trebuință mortului în

viața de dincolo, în cele trei gropi săpate în apropierea rugului, haine, bani, amfore cu două torțe şi cu gâtul înalt, mâncare şi arme. Zolos însă privea plictisit întreaga scenă, aştepta să fie aprins rugul de lemne, iar, după incinerarea celor doi, să pornească cu întreg cortegiul la locuința unde va fi ținut banchetul. Gândul că va putea mânca şi va putea bea cât va dori îi încovoia mațele şi îl făcea să ardă de nerăbdare ca o lumânare din seu. Conştiința sa îl mustra totuşi că are astfel de gânduri şi că nu se oferă trup şi suflet acelui ritual funerar, deosebit de important pentru cei trecuți în neființă.

Focul porni greu la început, dar flăcările ajutate de amestecuri inflamatoare se ridicară biruind natura, consumând flămânde trupurile din mijlocul lor, amintind celor prezenți că viața omului este vândută lumii de dincolo.

2.

Peste davă, la poalele cetății, domnea o linişte apăsătoare şi un ger care biciuia crunt obrajii. Pretutindeni mirosea a fum de la vetrele bordeielor sau de la cuptoarele acestora. Vântul şi ninsoarea se domoliseră la fel de repede precum apăruseră. Se auzea din loc în loc lătratul unui câine. Zolos, beat-turtă, îşi număra cu voce tare paşii în timp ce se îndrepta către casă. Când nu îi ieşea corect numărătoarea se oprea, înjura, apoi o lua din nou de la capăt cu aceeşi voie-bună şi seninătate. Zăpada scârțâia ca o moaşă la alăptat sub opincile sale.

Când se văzu în sfârşit în pat, la căldură, adormi cu zâmbetul pe buze, visând că era din nou mic şi alerga prin lanul de grâu împreună cu Meda. Nu apucă însă să doarmă mai mult de 2-3 ceasuri, căci țipete de nedescris îl obligară să sară din pat. Crăpă cu emoție uşa bordeiului şi privi speriat măcelul care avea loc afară: o hoardă de luptători celți dădea foc locuințelor, din galopul cailor tăiau cu săbiile pe oricine le ieşea în cale, dintre supraviețuitorii flăcărilor lăsând în urma lor brațe, intestine, corpuri călcate în picioare de cei de un neam cu ei în goana

nebună a tuturor către supraviețuire; femei cu prunci în brațe sau cu copii de mână erau fără milă spintecate, iar feții lor erau aruncați într-o cușcă, altele erau violate şi apoi ucise în bătaie; bărbați pe jumătate adormiți se aruncau aproape dezbrăcați cu ce aveau la îndemână asupra duşmanului, dar erau fie străpunşi de săgeți fie de săbiile drepte ale barbarilor, fără a produce multă pagubă în tabăra adversă. În acel vacarm de neimaginat, voința şi celui mai curajos dintre muritori ar fi pierit. Zolos a închis la loc uşa, s-a îmbrăcat, şi s-a ascuns sub pielea de animal cu care se învelea în nopțile mofturoase, într-un colț al bordeiului. O minune a făcut ca locuința sa să nu ia foc şi, tot o minune a făcut să scape nevătămat acelei grele încercări; niciun barbar nu a intrat să verifice bordeiul, dacă ar fi făcut acest lucru atunci mai mult ca sigur Zolos ar fi făcut parte din coloana de prizonieri, în special copii şi fete tinere, pe care celții urmau să îi folosească ca sclavi.

Zorii îl prinseră treaz, cu inima cât un purice, cu urechile ciulite precum un iepure fricos. Încordarea aceea îi făcea muşchii să tremure până la durere, încordarea aceea îl determina să îşi înclesteze dinții şi să strângă cu ură pumnii. Dar unde este suferință este şi nădejde, nu doar suspin: puteau fi desluşite din ce în ce mai tare, apropiindu-se, voci prieteneşti, ce măsurau gravitatea deznodământului. De îndată ce recunoscu vocea aspră a generalului Dromahete, ieşi fericit în lumina orbitoare şi, cu lacrimi în ochi, se prăbuşi în zăpada amestecată cu sânge. Generalul nu îi acordă însă atenție. Dus pe gânduri, de sub sprâncenele stufoase şi dese privea cu ochii minții lupta şi urmărea îndeaproape fiecare urmă lăsată şi fiecare indiciu.

— Nu este nici măcar un singur cadavru de barbar, constată el. Ori nu au avut timp ai noştri să ucidă vreunul ori şi-au luat cu ei la plecare toți morții şi răniții. Băiete, tu ştii ce s-a întâmplat aici?

Generalul se întorsese cu fața către Zolos, dar ochii săi scrutau în continuare zarea întinsă.

— Eu… eu… eram în casă, gemu Zolos printre lacrimi. Nu a mai rămas nimeni…

— Asta putem vedea şi noi, scuipă nervos un soldat, generalul te-a întrebat altceva, câine ce eşti! Din ascunzişul tău ai văzut lupta? Ai văzut vreun barbar doborât de ai noştri?

— Am văzut lupta şi am văzut morți şi în tabăra lor, răspunse băiatul speriat.

— Luați-l de aici! Îl vom îmbuna pe Zalmoxis, apoi vom lua calea pădurii, să ne mişcăm repede, vremea se poate înrăutăți în orice moment!

Zolos nu înțelegea ce se întâmplă. Trei soldați se strânseseră rapid în jurul său şi îl înfăşcară pe sus, alți patru ascuțeau sulițe lungi de opt picioare, sulițe care erau deseori folosite pentru a opri înaintarea cavaleriei inamice. Când îi lățuiră mâinile c-o şuşăniță murdară, înțelese ce îl aşteaptă şi începu să se tânguiască, să ceară îndurare.

— În viața asta pământeană ai fost de prisos, mergi acum cu bucurie şi fără teamă la Zalmoxis, spune-i că avem nevoie de ajutorul lui! făcu semn cu mâna, ritualic, Dromahete.

Cei trei soldați îl aruncară spre cer pe băiat, acesta pluti dând din picioare prin aer pentru o clipă, apoi sfârşi prins în sulițele ascuțite şi întinse ale celorlalți patru. O suliță îi perforă brațul stâng, o suliță îi perforă abdomenul ieşindu-i prin spate, o alta îi aplică doar o zgârietură superficială la nivelul gâtului iar ultima îi străpunse un plămân. Bolborosind sânge, ultima imagine pe care Zolos o avu înainte ca întunericul să îl cuprindă fu imaginea soldaților încălecând pe cai. Dromahete spera din tot sufletul că băiatul va muri, căci numai astfel sacrificiul său ar fi fost primit de Zalmoxis. Nu avea însă timp de pierdut, nu putea să aştepte. Struniră caii şi porniră în galop printre nămeți.

3.

„Trezeşte-te!”, se auzi ca prin vis un glas urmărit de vuiet de ape. „Ai cârtit, ai fost un laş, şi iată unde ai ajuns; ai fugit de

moarte, dar de moarte nu te poți ascunde, amenințarea ei este mai cumplită decât foamea, mai cumplită decât stăpânii care îşi asupresc sclavii, iar răul care te pândeşte la fiecare pas ar trebui să te țină în stare de veghe şi să te însuflețească!", continuă pe un ton poruncitor acea voce care amintea întrucâtva, de împărații pământului.

Zolos îşi adună puterile şi deschise ochii. Privind în jur, băgă de seamă că se află într-o peşteră şi, că de-a lungul pereților acesteia jucau culori galben-roşiatice provenite de la focul ce ardea în apropiere. Nu îşi putea mişca corpul iar rănile îl dureau îngrozitor, însă era în viață şi nimic nu putea fi mai important. De el se apropie un bătrân îmbrăcat în veşmânt lung până la picioare, cu părul precum lâna albă, cu un chip primitor, cu ochi negri ce purtau parcă în ei toată înțelepciunea universului şi puterea timpului, laolaltă. Bătrânul ajunse alături şi îi puse o mână pe creştet, îl mângâie uşor, apoi îi vorbi ca unui copil:

— Mi-a fost dat să văd multe, poate prea multe pentru o viață de om. Colind aceste meleaguri de veacuri, de când primii oameni vânau cu pietre zimbrii şi plotunii lopătoşi, şi nu se inventase încă arcul. Şi trebuie să îți mărturisesc că este timpul să părăsesc această lume. Dar ca orice om, mai ales unul care dintotdeauna a fost un protector al cunoaşterii, trebuie să las o moştenire. Spune-mi, vrei să trăieşti ori vrei să mori? Poate nu ai să mori acum, în această seară, poate nu ai să mori peste zece ani, dar ceea ce îți ofer eu, îți aduce nemurirea.

Zolos zâmbea sceptic căci îl considera nebun pe bătrân, dar se simțea mai bine căci focul îl încălzise. Bătrânul examinase mințile multor oameni până îl găsise pe acest tânăr. Era cel mai vrednic candidat, avea un suflet pur, spre deosebire de necinstiții şi vicioşii care împânzeau ținutul. Darul acesta nu putea fi oferit oricui. Făcuse această greşeală în trecut şi era să îl coste viața – descoperise atunci că primii care veghează la păstrarea puterii şi a cunoaşterii sunt cei care nesocotesc sacrificiul ori folosesc ceea ce posedă în scopuri limitate, meschine.

— Nu vreau să mor, răspunse Zolos câştigând încrederea bătrânului. Nu vreau să mor, repetă el.

— Ține minte! Vei tânji după suflete, dar niciodată nu trebuie să uiți de sufletul tău!

Bătrânul spuse pe un ton sincer aceste cuvinte deschizând larg brațele, iar, ca prin farmec, Zolos se ridică de la pământ şi, plutind, ajunse în brațele bătrânului, brațe tari precum stânca. Ochii bătrânului deveniră mici, gura sa se deschise larg lăsând vederii un şir de colți lungi, ascuțiți şi strălucitori, pe spatele său apărură o pereche de aripi mari, cu pene dese şi cenuşii, care atunci când se desfăcură stârniră un vânt surd. Zolos putea desluşi vuietul îndepărtat al sufletelor din ceruri şi plânsul sufletelor pământeşti, sunet de jale şi vaier, o spaimă neînțeleasă îi cutremura sufletul şi îi făcea buzele să tremure. Când bâtrânul îşi înfipse colții în grumazul său, simți cum aerul devine tot mai rece şi greu, simți apăsarea timpului, iar în mintea sa apărură frânturi de imagini într-o lumină difuză: văzu atunci chipul regelui Megas Alexandros care îşi dădea duhul în patul său înconjurat de generali, o văzu pe Roxana, soția regelui, ucisă mişeleşte împreună cu fiul său, văzu o corabie şi marea în magia nopții, văzu aproape toată viața bătrânului în imagini. Bătrânul, după ce bău suficient de mult sânge, tăie cu unghiile de sticlă venele de la încheietura brațului său şi îl forță pe tânăr să bea lichidul fierbinte. Zolos la început fu dezgustat şi îşi împinse capul într-o parte, dar apoi, primind pe buze sângele împărtăşaniei, începu să simtă în piept o ardere intensă, o explozie de linişte şi pace ce îl purtă în afara oricăror închipuiri, în afara oricărei realități ori timp. La un moment dat, bătrânul îşi retrase brațul.

— Trupul tău a murit şi a înviat din nou, a spus bătrânul aruncând asupra tânărului o privire protectoare.

— Cine eşti tu?

— Ce sunt eu îți pot mărturisi, cine sunt, în schimb, vei înțelege tu singur într-o bună zi. Până atunci, dă-mi mâna şi urmează-mă!

Bătrânul păşea încet de-a lungul coridoarelor înguste şi lungi ale peşterii. În spatele său mergea îndeaproape Zolos, neastâmpărat ca un ied, plin de viață ca un prunc nou-născut, cu rănile complet vindecate.

— Am fost unul dintre comandanții regelui Alexandru, aşa cum probabil ți-au inspirat şi viziunile pe care le-ai avut, specifice transformării. L-am ajutat în toate bătăliile purtate şi am cules în numele lui laurii unor victorii importante. După bătălia de la Gaugamela, am petrecut doar în beții şi în orgii multe săptămâni la rând până când, într-o seară, a venit la mine spiritul lui Marduk, zeul atât de adorat de babilonieni, cunoscut şi sub numele de Copilul-Soare. Mi-a făgăduit nemurirea cu condiția de a-l convinge pe regele Alexandru să lase neatins Babilonul. Am acceptat propunerea şi am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a sprijini acest lucru – trebuie să înțelegi că eram un comandat respectat şi de încredere, datorită vârstei şi calităților mele de luptător şi strateg. După ce Alexandru s-a proclamat succesorul şi moştenitorul lui Darius, spiritul lui Marduk şi-a făcut din nou apariția şi m-a dus în templul său. Acolo, s-a întrupat în fecioară şi mi-a cerut să facem dragoste. Totul nu era însă decât o iluzie, căci fecioara a încercat să mă ucidă cu buzele sale otrăvitoare. Am scăpat muşcând-o de gât, apoi i-am retezat capul. Spiritul furios al Copilului-Soare m-a blestemat atunci să devin nemuritor, să cutreier Pământul, dar, pentru a-mi susține viața, m-a blestemat să mă hrănesc neîncetat cu sângele viețuitoarelor. Cu trecerea anilor pofta de sânge s-a domolit astfel încât acum, nu îmi mai este necesar sângele pentru a supraviețui. Dar am obosit. Iată, am ajuns!

Terminând de povestit, bătrânul deschise o uşă imensă, atât de grea încât nici puterea a zece oameni combinată nu ar fi putut să o deschidă. Uşa se deschise cu pocnet de metal învăluit în rămăşițe de praf. Pretudindeni, aproape instantaneu, se aprindeau lumânări din seu, din sfeşnice cu mai multe brațe din argint ori din aur, luminând în inima muntelui, o galerie imensă, plină cu papirusuri adunate din toate colțurile lumii, pergamente de tot soiul, coifuri, armuri, blănuri, mătăsuri,

bijuterii, monede de aur gravate cu diferite chipuri şi însemne din diferite epoci, vase de mărimi diferite. Zolos privea mirat toate acele minunăţii.

— Ce sunt aceste desene? întrebă el. Ridică cu grijă unul dintre papirusuri, îl mirosi, îl pipăi, apoi îl puse la loc cu aceeaşi grijă.

— Ţi-am oferit nu numai sângele meu şi amintirile mele, replică bătrânul, ai dobândit şi cunoştiinţele şi puterile mele.

Bătrânul îi întinse papirusul şi îl încurajă să citească. Băiatul citi cu uşurinţă: Să vă temeţi, voi toţi cei ce stăpâniţi pământul!

— Desenele spun vorbe! exclamă Zolos cu o stare febrilă.

— Toate sunt numai ale tale, fiul meu! Vei avea o eternitate să le studiezi. Dar acum, gata! Este momentul să ne luăm rămas-bun…

— Unde vei pleca?

— Unde voi ajunge exact, nici eu nu ştiu sigur. Dar va fi o călătorie pe cinste!

Zicând acele cuvinte, bătrânul se postă în centrul galeriei, departe de papirusuri ori mătăsuri, închise ochii, luă o lumânare şi îşi aprinse poalele veşmântului. Flăcările îl cuprinseră precum o promisiune mult-aşteptată, dar bătrânul nu schiţă niciun gest de durere, nu scoase nici un strigăt de groază. Cu un ultim efort, căzu în genunchi, îşi desfăcu din nou aripile în toată splendoarea lor, se plecă făţiş în faţa morţii, apoi se prefăcu cu totul în cenuşă. Zolos, înmărmurit, ţinând încă papirusul în mână, simţea o apăsare puternică în stomac, o durere străină prin tot corpul. străină prin tot corpul. Era de acum singur şi înfometat, iar un gând precum o sămânţă pe fundul unui ocean încolţea în mintea sa: „Zalmoxis a murit,trăiască Zalmoxis!”

FOILETON – experiment SF

Republica IX

(de Cezarina Anghilac)

12

Liberă… Liberă să-mi urmez inima!

Isidora îşi ascunse hohotul nervos în spatele paharului, având totuşi grijă să nu atingă cu buzele licoarea ce răspândea arome exotice, de migdale şi fistic. Capsula neutralizantă nu se dizolvase complet, astfel că vinul samirian rămânea în continuare periculos de băut.

— Spune-mi, dragă Isidora, auzi vocea lui Ozul-barat, cărei minuni îi datorez prezența ta aici?

Uzurpatorul stătea de cealaltă parte a mesei, cu mâinile împreunate în fața propriului pahar de vin samirian şi cu un rânjet larg pe față. La gâtul lui, circuitul de comandă laringiană clipocea într-un verde paşnic.

— Lui Elohi-barat şi nimănui altuia. Isidora ridică în aer paharul, apoi îşi înmuie buzele în licoarea roşiatică. Era dulce şi aromată, aşa cum ar fi trebuit să fie şi libertatea, dacă Elohi-barat n-ar fi avut un simț al ironiei atât de fin. Cum să-şi urmeze inima când era blocată pe Samir?

Sprâncenele lipsite de păr ale lui Ozul-barat se uniră într-un con de linii trasate cu creion-grafit.

— Aşa deci, preaiubitul nostru Guvernator a găsit în sfârşit de cuviință să ia în considerare oferta pe care i-am făcut-o. Barateanul o măsură pe Isidora din cap până în picioare. Deşi, ca să fiu sincer, opțiunea lui, de a trimite o femeie pământeană să îl reprezinte, mă dezamăgeşte. Elohi-barat pe care îl cunoşteam eu era mult mai curajos.

— Şi nu te înşeli, spuse Isidora, dezlipindu-şi cu părere de rău degetele de pe cupa pe jumătate plină. Vinul samirian era delicios, dar conținea atât de multe toxine dăunătoare oamenilor încât nici măcar neutralizantul dezvoltat de nomazii din stepă nu îl făcea sută la sută sigur de consumat. Nu mă aflu aici pentru a-l reprezenta. De fapt... Ochii Isidorei lunecară spre gâtul barateanului. De fapt, Elohi-barat nici nu ştie de întâlnirea noastră şi aş prefera nici să nu afle.

— Fii fără grijă, Isidora, n-am niciun interes să-mi anunț dușmanul de fiecare mişcare pe care o fac. Totuşi, am dreptul să ştiu ce caută viitoarea lui soție în palatul meu.

— Ajutor, Ozul-barat, caut ajutor. Două locuri pe prima navă care pleacă spre Terra. Unul pentru mine, celălalt pentru tatăl meu.

— Mă tem că asta nu se poate, spuse uzurpatorul ridicându-şi brațele în lături. Platformele de lansare sunt închise.

— De roboții tăi. O singură comandă este de ajuns să le deschidă. Nu-ți cer să mă ajuți pe ochi frumoşi, spuse repede Isidora când observă circuitul de comandă schimbându-şi culoarea în galben intens. Am acces la suficiente secrete din tabăra lui Elohi-barat cât să îți plătesc zeci de transporturi, nu doar unul.

Uzurpatorul zâmbi îngăduitor, ca un tată care primeşte în dar prima felicitare făcută de fiica sa în vârstă de trei ani.

— Isidora, cunosc deja toate secretele voastre. Iscoadele mele au avut grijă ca în raportul lor să nu omită niciunul: neobosita fugă dintr-o văgăuna într-alta, fragila alianță cu nomazii, misticismul în care a căzut Elohi şi, desigur, recentul atentat în care şi-a pierdut aghiotantul. N-am nevoie de o mie de alte povestiri care să-mi confirme acelaşi lucru... Laşul este terminat.

— Nu încă. Profețiile Şahonei spun că Elohi-barat te va înfrânge când cele două luni ale Samirului vor răsări în acelaşi timp.

— Astea-s aiureli de femeie nebună, spuse Ozul-barat, străduindu-se să pară relaxat. Cum m-ar putea el înfrânge când abia are destui soldați cât să-i păzească tabăra?

— Preluând comanda roboților tăi. Isidora își îngădui un zâmbet. Am auzit că îți lipsește nanocipul...

Circuitul de comandă de la gâtul barateanului începu să schimbe culoare după culoare, fără să se hotărască asupra vreuneia. Ozul-barat sări ca ars, râcâind cu picioarele scaunului podeaua din marmură.

— Ce știi de el? Unde este?

— Asta numai Șahona o știe. Pentru siguranța tuturor, adăugă Isidora când barateanul făcu un pas spre ea. Îndată ce eu și tatăl meu vom pune piciorul pe navă, ea ți-l va înapoia.

— De unde știu că nu mă minți?

— De unde știu eu că nava nu o să explodeze așa cum au explodat ușile lui Elohi-barat în plin banchet, umplându-l de rușine? Isidora se ridică în picioare, cu pumnii strânși. Ori avem încredere unul în celălalt, ori ne vedem fiecare de treaba lui ca și până acum – pe bâjbâite.

— Ia loc, Isidora.

Tonul barateanului, devenit brusc poruncitor, și sclipirea argintie a circuitului lipit de gâtul lui o făcură să tresară. Ozul-barat se temea. De parcă asta ar mai fi putut s-o încurajeze... Se așeză pe o margine a scaunului, cu spatele drept și mâinile încleștate în poală.

— Te cred, spuse Ozul-barat pe un ton gânditor. Elohi nu are microcipul, altfel n-ar mai fi așteptat atâta timp ca să-l folosească. Iar dacă tu ai fi știut unde se află, n-ai mai fi depins de mine ca să pleci de pe Samir. Da, piesele se leagă între ele, însă tot rămân destule întrebări fără răspuns. Du-mă la această Șahona și-ți voi da ce mi-ai cerut - discreția și una dintre navele mele.

— Numai dacă accepți să mergi neînsoțit, spuse Isidora după o secundă de gândire.

— Nici nu îmi închipuiam altfel, spuse Ozul-barat zâmbind. Avem, deci, o înțelegere?

Isidora își duse mâna la gură, ascunzând în spatele ei un chicotit și o capsulă neutralizantă.

— Nu încă, spuse arătând spre carafa cu vin samirian. Pe Terra avem un obicei – când doi oameni fac o înțelegere pe care au de gând s-o respecte, beau împreună din acelaşi pahar.

— Eu nu sunt om, mârâi Ozul-barat. Nu beau vin amestecat cu substanțe psihogene.

— Nici nu pretind aşa ceva, Ozul-barat, spuse Isidora înclinându-şi capul în semn de respect. Eu am venit cu propunerea, este firesc ca eu să mă conformez obiceiurilor tale. Voi bea, aşadar, din vinul samirian fără să îi neutralizez efectele.

Barateanul o privi pieziş, iar gâtul i se lumină pentru scurtă vreme în roşu. Totuşi, luă paharul gol din mâna ei şi îl umplu-ochi cu vin.

— Eşti curajoasă, spuse întinzându-i paharul. Sau poate doar nesăbuită.

— Ca să trădezi, Ozul-barat, îți trebuie în egală măsură curaj şi nesăbuință. Isidora înalță paharul. În cinstea Guvernatorului Ozul-barat!

Îşi înmuie buzele în licoarea rubinie, apoi îi întinse paharul barateanului, care se şi grăbi să-l golească.

— În cinstea..., râgâi el sonor. Ozu... O... O... mai râgâi el de câteva ori, bătând cu brațele aerul, apoi începu să se scurgă ca o gelatină încălzită în scaunul din care tocmai se ridicase.

Spume albicioase îi apărură în colțurile gurii şi ochii i se închiseră pe jumătate dezvelindu-şi griul pleoapelor interioare. Atârnând din şnurul de pâslă, circuitul de comandă începu să schimbe culoare după culoare – verde, albastru, galben, portocaliu, apoi roşu, roşu, roşu... Isidorei nu-i era greu să decodifice natura mesajului laringian pe care, cu ultimele puteri, îl transmitea barateanul. Şi, după tropotele care se auzeau pe coridoare, nu era singură.

Smulse circuitul de comandă de la gâtul lui Ozul-barat şi şi-l lipi de propriul gât. Apoi, folosindu-se de cele câteva cunoştințe de barateană cazonă pe care le deprinsese în timpul unor cursuri organizate de Agenție, încercă să anuleze comanda pe care o primiseră roboții.

13

— Elohi-barat, spuse Harun, sper să nu-ți fie cu supărare, dar cred că mai prudent ar fi să aşteptăm confirmarea. Nu care cumva mâine, la trezie, să regretăm deciziile pe care le luăm azi, la beție.

Chipul barateanului luă foc. Raportul preliminar pe care i-l trimisese căpitanul era cât se poate de clar: Isidora se întâlnise în taină cu Ozul-barat. Ce rost mai avea să aştepte ca iscoada lui să afle ce au discutat? Era evident motivul pentru care blestemata aia de femeie se dusese acolo. Ca să-i facă lui rău.

— Deciziile eu le iau, Harun, fiul lui Nadir, şi te asigur că am mintea limpede. Mai limpede ca a ta, care refuzi să accepți adevărul. Isidora este o trădătoare. A tras cu urechea la planurile noastre şi, când a prins momentul, ne-a vândut sperjurului.

— Nu, Elohi-barat, crede-mă, fiica mea n-ar face în ve…

Un dos de palmă curmă cuvintele bătrânului, înlocuindu-le cu sânge.

— Şi va plăti pentru asta, continuă barateanul cu voce apăsată, de parcă intervenția lui Demetrios n-ar fi fost decât un bâzâit de muscă. La fel şi cei care îi țin partea. Privi spre cei patru frați, abia nişte băiețandri, legați fedeleş la picioarele sale, apoi se întoarse spre Demetrios. Dacă nu îndrepți lucrurile, fii tăi vor ajunge hrană pentru krakstari. De la mic la mare, câte unul pe zi.

Bătrânul căzu în genunchi tremurând.

— Elohi-barat, până acum ți-am dat tot ce mi-ai cerut fără să pun întrebări. Înțelepciunea mea când ai avut nevoie de sfaturi, fii mei când ți-au trebuit soldați, propria fată când ai poftit soție pământeană. Dar ce-mi spui acum, eu nu înțeleg. Isidora nu a făcut nimic rău, eu am crescut-o bine, supusă şi ascultătoare, cum ți-a plăcut şi ție. Iar fii mei, ei sunt simpli soldați, n-au niciun amestec. Nu înțeleg, Elohi-barat, ce vrei de la mine?

— Ți-am spus deja.

— Dar cum? Cum aş putea să îndrept nişte fapte despre care nici nu suntem siguri că s-au întâmplat?

— Ce mă priveşte pe mine? Tu i-ai dat viață, tu răspunzi de faptele ei.

Elohi-barat se aşează în jilț, răsuflând greu. Toată povestea asta cu Isidora începea să-l obosească. Ideea de a se căsători cu ea fusese o greşeală. O vanitate inutilă. Ce crezuse, că o soție pământeană avea să-l ridice în ochii celorlalți barateeni, că avea să îl apropie de Împărat, că avea să-i consolideze guvernarea? Cât infantilism! Flutură din mână spre cei prezenți.

— Acum plecați cu toții, vreau să rămân singur.

Privi cum soldații se îndepărtează, doi câte doi, încadrând prizonierii şi aliații deopotrivă. După fapta Isidorei, nici nu mai ştia cine îi era prieten şi cine duşman. Şansele erau destul de mari ca toți să se fi strâns deja în cea de-a doua tabără şi să-şi râdă pe înfundate de el.

— Elohi-barat, auzi şoapta lui Harun, dacă vrei, Şahona îți poate arăta adevărul din spatele faptelor.

Barateanul îl privi pieziş, înălțând din sprâncene.

— Ce ştii tu despre asta, Harun? Nu cumva tu ai trimis-o acolo?

Omul nu răspuse. Doar zâmbi, făcându-i semn să-l urmeze.

-Următorul fragment îi va aparține lui **George Sauciuc** -

Multivers - III

(de Marcel Gherman)

Vouă, celor care recepționați acest mesaj, vă încredințez întreaga memorie a vieții mele, ca o mărturie a tot ce am fost şi sunt. Iar odată cu ea, vă transmit amintirea lumii noastre, cu speranțele şi deziluziile, victoriile şi eşecurile, şi lupta continuă pentru supraviețuire care ne-a marcat destinul. Cel mai probabil, toate acestea se vor pierde irevocabil în imensitatea spațiului. Acum, când sunt în fața marelui prag, mă gândesc la faptele pe care le-am săvârşit în viața mea de până acum, la lucrurile stranii pe care le-am văzut în timpul peregrinărilor mele, dar şi la călătoriile terifiante care mă aşteaptă mai departe.

Toate acele lumi mă cheamă. Aproape că le pot vedea cu ochiul minții, dincolo de portalul de lumină. E o chemare căreia nu-i sunt în stare să mă opun. Pur şi simplu, trebuie să le explorez imensitatea ce mă copleşeşte.

Posibil, nu mă voi întoarce niciodată.

Cu ajutorul sondei psihice pe care am găsit-o aici, în complex, am imprimat o copie a amintirilor mele de o viață, împreună cu acest mesaj. Apoi îmi voi lansa amprenta memoriei prin releul rețelei UniCom, spre nodurile de comunicație similare de pe celelalte colonii. Cândva sistemul UniCom asigura legătura instantanee între coloniile terestre. În mod inexplicabil, acum ele sunt cufundate în tăcere. Nu ştiu ce ar putea să însemne acest lucru. În orice caz, amprenta mnemonică va putea fi stocată şi reprodusă pe o perioadă nedefinită. Este o tehnologie sigură, rămasă din timpuri mai bune. Speranța mea este că peste secole sau milenii, vreun necunoscut va da întâmplător de mesajul meu. Lui îi adresez confesiunile ce urmează.

Îmi amintesc culoarea cerului. Avea întotdeauna aceeaşi nuanță de roşu ruginiu. Norii în mişcare semănau mereu cu circumvoluțiunile unui creier monstruos. Această întruchipare teratologică se numea Extruvius. Razele unui soare muribund, de un purpuriu-închis, abia dacă pătrundeau până la suprafață, unde se întindea în toate direcțiile un peisaj lipsit de viață. În acest decor sumbru se zăreau ruinele civilizației noastre.

Numele meu e Xor. M-am născut în anul 3375, pe planeta Extruvius, o fostă colonie a Federației Terestre. În urmă cu trei secole, guvernul central de pe Pământ ne-a abandonat subit, fără ca să lase vreo explicație. Acest eveniment determinant din istoria coloniei Extruvius fusese precedat de zvonuri îngrijorătoare, despre războaie, epidemii şi invazii. Nimeni nu cunoaşte ce s-a întâmplat de fapt. Oricum, acestea nu mai au nicio importanță acum. Ne-am pomenit izolați de restul universului şi nu puteam conta decât pe propriile resurse în încercarea de a supraviețui. Din fericire, în acel moment colonia noastră devenise pe deplin autonomă, suficientă sieşi.

Sunt reprezentantul unei rase de oameni modificați genetic, pentru a ne putea adapta la condițiile planetei Extruvius. Plămânii mei nu respiră oxigen, ci metan. Le sunt îndatorat bioinginerilor de pe Pământ pentru un schelet şi o musculatură mult mai rezistente decât cele ale oricărui homo sapiens obişnuit, care mă fac să suport mai uşor gravitația înaltă de pe Extruvius. Am o putere şi o agilitate de invidiat şi măsor patru metri în înălțime.

Pielea moale, atât de vulnerabilă, a vechilor pământeni, mi-a fost înlocuită printr-o crustă chitinoasă care mă protejează de radiație. Ochii mei proeminenți, acoperiți de membrane, îmi oferă o vedere excelentă la distanță şi în întuneric. De asemenea, sunt dotat cu un auz desăvârşit. Se mai spune că unele specimene din rasa mea manifestă chiar o predispoziție pentru puteri paranormale şi telepatie.

Pentru a ne întreține, nu avem nevoie ca aliment decât de pachetele standard, fabricate din compuşii chimici care se găsesc din abundență pe planeta Extruvius. Dacă ați răsfoi o enciclopedie a faunei de pe Terra, înfățişarea mea vă va aminti cel mai probabil de o reptilă, de o iguană sau de un cameleon.

La scurt timp după întreruperea contactelor cu Federația Terestră, guvernul de pe Extruvius a căzut, sub asaltul diverselor grupări ce rivalizau pentru controlul asupra coloniei şi a resurselor sale. Pe neaşteptate s-au format câteva facțiuni cu propriile lor forțe armate şi cu propriile embleme. Se numeau Ciocanul de Oțel din Nord-Est, Şarpele Negru din Vest, Şarpele Roşu din Sud, Dragonul Alb din Sud-Est. La acestea se adăugau multe alte bande mai mici şi mai neînsemnate, pe care nu are niciun rost să le amintesc aici.

A fost un război ce a durat câteva decenii. Apogeul său s-a produs atunci când o explozie nucleară în atmosferă a provocat o imensă anomalie spațiotemporală. Structura realității a început să se dezagregheze în insule defazate temporal. Încet dar sigur, aceste insule erau înghițite de neant.

Dintre puținii supraviețuitori ai marelui măcel s-au găsit câțiva inşi, continuatori ai vechilor ştiințe de pe Pământ, care au aflat o soluție provizorie la această situație de criză. Ei au proiectat şi au construit un generator de energie, capabil să stabilizeze matricea spațiotemporală. Imensul reactor, ce acumula şi amplifica forțele câmpului magnetic al planetei, fusese construit departe în Sud, chiar în centrul polului magnetic, pe locul unei foste uzine de armament.

Un personal specializat veghea în permanență buna funcționare a generatorului. În apropierea acestui complex fusese stabilită chiar şi o mică localitate, botezată Crucea Sudului, ce a ajuns în timp să adune două sute de suflete.

Pentru o lungă perioadă, soluția propusă de acei tehnocrați ingenioşi s-a dovedit a fi funcțională. Undele emanate de

generator reuşeau să încetinească efectele catastrofei, menținând regiunile defazate într-un echilibru relativ stabil, chiar dacă nu puteam conta să revenim la starea de la început.

Planeta Extruvius se pomeni secționată în mai multe falii desincronizate, între care se formaseră decalaje de ore şi chiar zile. La frontierele acestor regiuni se aflau zonele de tranziție, unde anomaliile se manifestau mult mai pronunțat. Cei care erau nevoiți să le traverseze aveau nevoie de multă precauție.

Distorsiunile din eter făceau aproape imposibilă comuniccarea de la distanță între diversele comunități umane împrăştiate pe suprafața planetei. Unicele contacte dintre localități erau asigurate de membrii unei tagme de călători nomazi cu experiență, care se numeau Călăuze.

V-ați dat seama sper că sunt una dintre aceste Călăuze.

Astfel au trecut mai mult de două secole.

Cu timpul, vechile grupări beligerante s-au pierdut fără urmă în deşertul de cenuşă nucleară. Se zice că ambițiile lor deşarte le-au făcut să se nimicească reciproc. Astăzi supraviețuitorii îşi împart viața între două lumi: cea din interiorul fortărețelor bine păzite şi asigurate cu resurse de energie, şi cea din afară, de pe întinderile pustii unde bântuie doar bandele de răufăcători şi hoardele de animale de pradă. Acesta e coşmarul de care nu am fost în stare să scap niciodată.

Am devenit o Călăuză fiindcă dintotdeauna, de când mă ştiu, am fost o fire curioasă. De mic copil îmi plăcea să-mi petrec timpul explorând împrejurimile fortăreței în care m-am născut, avântându-mă tot mai departe de limitele perimetrului apărat. Bineînțeles, această pasiune le provoca îngrijorarea părinților mei. Acolo te pândeau primejdii reale, ce l-ar fi obligat la prudență chiar şi pe un adult cu experiență în de-ale aventurilor, dar mite pe un copil. Însă în cazul meu curiozitatea învingea mereu teama de necunoscut.

Bunii mei părinți îmi întreţineau pofta de cunoaştere a lumii exterioare, oferindu-mi tot felul de jucării şi obiecte obținute de la neguțători, pe care aceştia le găseau la rândul lor printre ruinele metropolelor părăsite. Odată tatăl meu mi-a dăruit o cască ciudată, pe care era incizată cu litere argintii inscripția VR. Pentru mult timp aceasta devenise jucăria mea preferată. Imediat cum mi-o puneam pe cap, mă trezeam în mijlocul unei bătălii în spațiu, cu zeci de nave încleştate într-o confruntare pe viață şi pe moarte. Răsuna o muzică stridentă, de un gen pe care nu-l mai auzisem până atunci, iar proiecțiile vizuale abundau în efecte stroboscopice, atât de intense, încât îmi provocau amețeli.

Eram pilotul unei nave de intercepție care pătrundea în mare viteză prin sisteme de apărare, dezintegrându-le cu rafale de laser, iar apoi lansa o bombă cu antimaterie de zeci de gigatone asupra unei planete dușmane, nimicind-o în totalitate. În final, îmi luam zborul spre Pământ, înnobilat de strălucirea prafului stelar, pe fundalul unei melodii triumfătoare. Mai târziu, când m-am maturizat, mi-am dat seama că ținta pe care am distrus-o de atâtea ori ar fi putut foarte bine să fie chiar propria mea planetă. Şi că tot ce percepusem până atunci ca pe un joc se întâmpla în realitate, în zone îndepărtate ale universului.

Îmi amintesc cu claritate cum, la un moment dat, mica noastră citadelă s-a pomenit asediată de o bandă de barbari. Atunci am văzut pentru prima oară, cu ochii mei, ce înseamnă violența adevărată. Câțiva apărători ai fortăreței şi-au pierdut viața în timpul schimburilor de focuri cu asediatorii. Localitatea noastră era pe cale să cadă în mâinile dușmanilor, care ne-ar fi masacrat fără cruțare, când, în ultima clipă, o ceată de oameni înarmați, strânsă de prin fortărețele învecinate, ne-a venit în ajutor.

Pe la 12 ani, am săvârşit o ispravă care m-a făcut faimos printre membrii comunității noastre. În timp ce hoinăream prin pustietate, s-a abătut asupra mea un liliac uriaş. Era una dintre speciile de pe Extruvius, o bestie foarte spurcată care putea fi mai degrabă clasificată drept un dragon în miniatură. Liliacul

avea de gând să mă care la cuibul lui, unde m-ar fi devorat într-o clipită. Dar atunci când m-a înhățat, m-am zbătut din toate puterile şi i-am aplicat o lovitură cu pumnul direct în maxilar, de la care creatura a leşinat.

Ca urmare, copiii cu care am crescut mi-au dat porecla ”Pumnul de Fier”. Chiar şi acum mai port la gât un colț rămas de la acel liliac gigantic. De nenumărate ori după aceea mi-am riscat viața în situații la limită, dar aceasta nu m-a împiedicat să revin mereu la pasiunea mea pentru aventuri.

Am început să colecționez tot felul de obiecte rămase din era de dinainte de război, atunci când pe Extruvius mai domnea ordinea şi pacea. Mult mai interesante pentru mine, dar şi mai greu de obținut, erau artefactele unei civilizații extratrestre ce existase cu milioane de ani în urmă pe planetă şi dispăruse cu mult înainte de sosirea coloniştilor. Mă simțeam pur şi simplu vrăjit de acele mărturii ale unei lumi absolut străine.

Pe la 15 ani, am făcut prima mea mare descoperire. La nici 30 de kilometri de aşezarea noastră, am dat de o rețea adâncă de caverne, care, după cum mi-am dat seama, fuseseră săpate de acei străini misterioşi de demult. Labirintul era împânzit de capcane, construite special pentru intruşi ca mine. Într-un loc bine adăpostit am găsit un fel de altar preistoric, pe care se păstra un cristal întunecat.

Părea plin de zgârieturi şi era clar că trecuse prin multe.

Imediat cum l-am luat în mâini, în jurul lui a apărut o hologramă, ce înfățişa o scenă din viața străinilor. A fost cel mai bizar lucru pe care l-am văzut vreodată. Aspectul acelor ființe îți dădea fiori. Trebuie să recunosc că nici eu însumi nu arăt prea grozav, dar făpturile acelea erau... cum să spun... de o frumusețe îngrozitoare. Imaginile în mişcare, puternic distorsionate, reprezentau un fel de ritual păgân. Erau însoțite de nişte incantații, la limita auzului, nişte fluierături sincopate. Decorul acelei mise negre, un templu în noapte, înconjurat de

arbori şi plante ciudate, era evident altul decât cel în care mă aflam. Detaliul m-a făcut să-mi imaginez că acel cristal fusese adus acolo de un hoț necunoscut, care-l furase de altundeva, unde posibil se păstrau mai multe cristale de acest fel.

Toată viața am sperat că voi găsi un astfel de loc. O arhivă, o întreagă bibliotecă a unei culturi străine... Ideea aceasta m-a fascinat mereu.

Astfel a început marea mea carieră de Călăuză. Am învățat tot ce se putea învăța de la călători mai în vârstă. Am deprins regulile de supraviețuire în deşert şi în timp am devenit la fel de agil şi de priceput ca o mangustă din legendele de pe Pământ.

M-am obişnuit să mânuiesc armele. De la un neguțător bătrân mi-am cumpărat această puşcă de plasmă, de care nu mă despart nicăieri. E bine să poți conta pe propriile forțe, nu-i aşa? Nu trebuie să fii o Călăuză de-alde mine, ca să înveți, din proprie experiență, cât de schimbătoare poate fi voința oamenilor şi cât de nesigură este forța providenței.

Păstrez o hartă pe hârtie a planetei Extruvius, fiindcă nu pot să-mi încredințez soarta unui dispozitiv electronic. După poziția soarelui, cea a stelelor şi după repere de pe teren mă orientez cu uşurință oriunde m-aş afla. Recunosc imediat frontierele zonelor de anomalie. Ştiu cum să le traversez, chiar dacă mai există câteva teritorii interzise, unde orice făptură omenească s-ar pierde într-o clipă, înghițită de spațiul şi timpul anormal.

Pe harta mea nu e nicio regiune şi nicio aşezare omenească pe care să nu o fi vizitat. Am traversat deşerturile planetei din extremul nord şi până în extremitatea sudului. Conduceam caravane în toate părțile, iar apoi îmi petreceam nopțile în locuri liniştite, unde îmi părea că visez poveşti din O mie şi una de nopți...

Acum e anul 3410. O serie de evenimente îngrijorătoare a început să amenințe viața coloniştilor de pe Extruvius. Mai întâi, cu câteva luni în urmă şi-a făcut apariția o nouă specie de

monştri. Iniţial au fost observate doar câteva grupuri răzleţe ici şi colo. Dar foarte curând hoardele lor au început să se răspândească pe toată întinderea planetei.

Păreau că sunt plăsmuite din întuneric. Erau nişte urâciuni cocoşate, sprijinite în două labe şi capabile să alerge cu o viteză uluitoare. Purtau pe spinare o creastă ascuţită, dar şi mai ascuţiţi le erau colţii uriaşi, care rupeau chiar şi metalul. Unele Călăuze mai superstiţioase îşi dădeau cu presupusul că acei monştri veniseră direct din infern.

Mai nou, efectele anomaliei spaţiotemporale s-au făcut iarăşi resimţite. Se manifestau cu o asemenea violenţă, încât se credea că marele generator, care ne protejase pentru o perioadă atât de îndelungată, îşi pierduse puterea. Chiar cu câteva săptămâni în urmă, o mică regiune s-a prăbuşit în abis, împreună cu populaţia unei întregi localităţi. Nu putem decât să ne rugăm pentru acele suflete rătăcite.

Pe neaşteptate, m-am pomenit convocat de urgenţă la o reuniune pe care trebuia să o păstrez în secret. Voi încerca să reproduc acea conversaţie din memorie.

Xor contempla interiorul unei săli subterane, un vechi buncăr care servea acum drept spaţiu pentru întrunirile speciale. În penumbră se profilau vag siluetele câtorva persoane de rang înalt. Două dintre acestea purtau veşminte împodobite cu blană de ghepard, ceea ce marca apartenenţa lor la tagma clericilor. Înalţii Preoţi erau cele mai influente şi cele mai respectate persoane de pe Extruvius. În mâinile lor se afla destinul planetei.

Alături de aceştia era prezent conducătorul fortăreţei, asistat de adjuncţii săi, precum şi un individ misterios al cărui statut părea greu de determinat.

După o pauză semnificativă, acesta din urmă spuse:

— Oamenii din timpurile arhaice ar fi calificat această întâlnire prin expresia *sub rosa*. Este surprinzător cum o astfel de figură de stil a supraviețuit peste atâtea milenii de istorie zbuciumată.

— Mă simt onorat să mă aflu într-o societate atât de distinsă, rosti Călăuza cu prudență, încercând să-şi amintească limbajul în care se cuvine să vorbeşti cu ”aristocrații” de pe Extruvius. Oare chiar am meritat-o?

— Ştim că eşti una dintre cele mai bune Călăuze de pe planetă. O persoană de încredere, la care putem apela în cazul unei probleme foarte delicate.

În discuție intră unul dintre Înalții Preoți:

— Cu aproximativ o lună în urmă am pierdut orice contact cu complexul unde se află Generatorul. Avem motive să bănuim că acest Generator nu mai funcționează.

— Asta ar însemna că suntem cu toții în primejdie, constată Xor.

— Problema se complică şi din cauza faptului că alte două Călăuze trimise în acea zonă au fost date dispărute.

— Aşa deci!, exclamă Xor pe un ton foarte detaşat, de parcă nici nu i-ar fi păsat de situația dificilă în care se pomenise.

— Avem nevoie de ajutorul tău, reveni personajul enigmatic. Va trebui să faci o escapadă până la complexul Reactorului şi să cercetezi situația de pe loc. După care vei reveni aici şi ne vei raporta. În cazul în care vei constata că generatorul este deconectat, vei încerca să-l repui în funcțiune. Ştim că posezi suficiente abilități tehnice pentru a face asta. Iar în cazul în care problema e mai gravă, vom trimite apoi o expediție capabilă să facă față provocării.

— Înțeleg.

— În orice caz, când vei reveni, te vom răsplăti pe măsura eforturilor tale. Vei primi o sumă cât se poate de generoasă. Bineînțeles, contăm că te vei întoarce…

Astfel m-am pregătit să pornesc în marea călătorie. Am îmbrăcat mantaua de camuflaj. Am verificat încă o dată

funcționarea motocicletei, care avea o rezervă de energie suficientă ca să înconjoare planeta de câteva ori. Am pus rucsacul cu provizii şi unelte şi arma la locul cuvenit.

Apoi am pornit motorul şi, stârnind nori de praf, m-am îndreptat cu toată viteza spre sud, în întâmpinarea destinului.

TRADUCERI

Hypnos

(de H. P. Lovecraft)

„Apropo de somn, această sinistră aventură a nopților noastre, am putea spune că omul se duce la culcare cu o îndrăzneală care ar fi de neînțeles dacă nu am şti că este rezultatul ignorării pericolului. ”

Baudelaire

Fie ca zeii cei milostivi, dacă or exista cu adevărat, să stea de pază în acele ore în care nici puterea voinței şi niciun medicament închipuit de om nu mă poate ține departe de abisul somnului. Moartea este milostivă, pentru că din ea nu te mai poți întoarce, însă pentru cel care s-a întors din cele mai îndepărtate camere ale nopții, devastat şi cunoscător, pacea nu mai revine niciodată. Prost am fost să mă arunc cu atâta frenezie nestrunită în taine pe care niciun om nu a fost menit să le pătrundă; prost sau zeu a fost singurul meu prieten, care m-a condus şi a mers înaintea mea, pătrunzând în cele din urmă în orori care ar putea deveni ale mele.

Ne-am întâlnit, îmi amintesc, într-o gară de tren, el se afla în mijlocul unei mulțimi de curiozitate vulgară – zăcea inconştient, după ce căzuse într-un soi de convulsie care îi încleştase întregul corp într-o rigiditate bizară. Cred că se apropia pe atunci de patruzeci de ani, pentru că riduri adânci îi brăzdau chipul, avea obrajii goi şi palizi, dar ovali şi frumoşi în acelaşi timp, şi tuşe gri în părul său ondulat şi des şi o barbă mică, care fusese cândva neagră ca pana corbului. Fruntea lui era albă ca marmura de Pentelicus şi era înalt şi sfătos asemenea unui zeu.

Mi-am spus, cu toată ardoarea unui sculptor, că omul acesta era statuia unui faun din vechea Heladă, săpată din ruinele unui templu şi adusă cumva la viață în epoca noastră sufocantă doar pentru a simți răceala şi apăsarea timpului pustiitor. Iar când şi-a deschis ochii săi negri, imenşi, scufundați în fundul capului, în care o lumină licărea sălbatică, am ştiut că avea să-mi fie singurul prieten – singurul prieten al cuiva care nu mai avusese până atunci niciun prieten – pentru că mi-am dat seama că asemenea ochi trebuie să fi privit pe de-a-ntregul asupra grandorii şi terorii unor tărâmuri aflate dincolo de conştiință şi realitate; tărâmuri pe care le-am prețuit în imaginația mea, dar pe care doar vag le-am căutat. Aşa că, pe când îndepărtam mulțimea, i-am spus că trebuie să vină acasă cu mine pentru a-mi fi învățător şi conducător în mistere de nepătruns, iar el s-a ridicat fără să spună un cuvânt. După aceea am aflat că vocea lui era muzică – o muzică a violelor profunde şi a sferelor cristaline. Am început să vorbim mult noaptea, iar ziua ciopleam busturi avându-l ca model şi-i imortalizam chipul în fildeş pentru a-i surprinde diferitele expresii.

Despre studiile noastre îmi este imposibil să vorbesc, din moment ce aveau o atât de mică legătură cu tot ceea ce se află pe lumea aceasta, aşa cum este ea înțeleasă de oameni. Ele aparțineau acelui univers vast şi îngrozitor al palidei entități şi conştiințe care zace dincolo de materie, timp şi spațiu şi a cărei existență o suspectăm doar în anumite forme ale somnului – acele vise rare care se află în spatele viselor care nu vin niciodată la omul de rând, doar o dată sau de două ori în viața unui om cu imaginație. Cosmosul cunoaşterii noastre care se trezeşte, născută dintr-un asemenea univers precum o bulă se naşte din şuvoiul unei ape şi se stinge tot aşa cum o asemenea bulă îşi atinge sardonica sursă când este trasă înapoi de voința şuvoiului. Oamenii învățați o suspectează puțin şi o ignoră aproape pe deplin. Oamenii înțelepți au interpretat visele, iar zeii au râs. Un om cu ochi de oriental a spus că tot timpul şi spațiul sunt relative, iar oamenii au râs. Dar până şi acel om cu ochi de oriental nu a făcut nimic mai mult decât să suspecteze. Eu mi-

am dorit şi am încercat să fac mai mult decât să suspectez iar prietenul meu a încercat şi a şi reuşit parțial. Apoi am încercat împreună şi cu medicamente exotice am curtat vise teribile şi interzise în studioului din turnul vechiului conac din cătunul Kent.

Printre frământările acestor zile se află şi stăpâna agoniei – inexprimabilă. Ce am învățat şi văzut în acele ore de ardentă explorare nu va putea niciodată fi spus – pentru că nu poate fi exprimată prin cuvintele şi sugestiile niciunei limbi. Mărturisesc acest lucru pentru că de la început şi până la final totul s-a desfăşurat doar pe tărâmul senzațiilor; senzații necorelate cu nicio impresie pe care sistemul nervos al omului ar fi putut-o percepe. Erau senzații, şi cu toate acestea în ele zăceau elemente incredibile din spațiu şi timp – lucruri care în ultimă instanță nu posedă nicio existență distinctă şi bine definită. Limbajul omului poate transmite cel mai bine caracterul general al acestor experiențe numindu-le cufundări şi ridicări; pentru că în fiecare perioadă de revelație o parte din mintea noastră se rupea abrupt de tot ceea ce era real şi prezent, grăbindu-se în zbor deasupra unor teribile, întunecate şi de teamă bântuite abisuri şi ocazional spintecând obstacole bine marcate şi obişnuite, pe care nu le-aş putea descrie decât ca vâscoşi şi sălbatici nori de vapori.

În aceste zboruri întunecate şi imateriale ne găseam uneori împreună, iar alteori singuri. Când eram împreună, prietenul meu se afla întotdeauna cu mult în fața mea; îi puteam percepe prezența, în pofida absenței oricărei forme, printr-un soi de memorie vizuală în care chipul său îmi apărea auriu datorită unei lumii stranii şi înspăimântător din pricina straniei ei frumuseți, cu obrajii săi anormal de tineri, ochii arzători, fruntea lui olimpiană, părul său umbros şi barba abia crescută.

În privința timpului petrecut nu am păstrat niciun fel de însemnare, pentru că timpul devenise pentru noi o simplă iluzie. Ştiu doar că trebuie să fi fost implicat ceva unic pentru că ajunsesem să ne mirăm din timp în timp de faptul că nu

îmbătrâneam. Doleanțele noastre erau groaznice, împănate de-a ambiție hidoasă – niciun zeu ori demon nu ar fi putut aspira la descoperiri şi cuceriri de genul celor pe care noi ni le planificaserăm în şoaptă. Tremur în vreme ce vorbesc despre ele şi nu îndrăznesc să fiu mai explicit; dar am să spun doar că prietenul meu a scris odată pe o foaie de hârtie o dorință pe care nu cuteza să o glăsuiască şi care m-a făcut să ard hârtia respectivă şi să mă uit înfricoşat pe geam la cerul spuzit de stele. Am să indic doar – doar indic – că avea planuri care vizau conducerea universului invizibil şi încă alte câte lucruri; planuri prin care Pământul şi stelele să se urnească la comanda lui, la fel ca şi destinele tuturor vietăților. Afirm – jur – că nu am avut nicio contribuție în aceste aspirații extreme. Orice ar fi putut să spună ori să scrie prietenul meu pentru a mă contrazice, e o eroare, pentru că nu sunt atât de puternic încât să risc atingerea tărâmurile de nedescris prin care singur cineva şi-ar putea atinge asemenea dorințe.

A fost o noapte în care vânturile unor lumi necunoscute vuiau atât de irezistibil în vidul nesfârşit care zace dincolo de gânduri şi materie. Senzații din rândul celor mai nebuneşti şi indescriptibile s-au abătut asupra noastră; senzații ale absolutului care în timpul acela ne-a umplut de bucurie, dar care sunt acum pierdute parțial printre amintirile mele, iar pentru alții imposibil de reprezentat sunt. Obstacole vâscoase se repetau în succesiuni rapide, iar la un moment dat am simțit că am fost purtați pe tărâmuri mai îndepărtate decât toate celelalte pe care le vizitaserăm înainte.

Prietenul meu se afla cu mult înaintea mea când ne-am cufundat în acest ocean superb de eter neîntinat şi am putut vedea sinistra exultare a plutitoarei, luminoasei şi prea tinerei sale memorii-chip. Dintr-o dată acel chip a devenit palid şi a dispărut rapid şi într-un răstimp scurt m-am găsit proiectat împotriva unui obstacol prin care nu puteam pătrunde. Era aidoma celorlalți, însă cu mult mai dens, o masă lipicioasă, dacă

astfel de calități pot fi aplicate unor lucruri existente în tărâmuri imateriale.

Am avut, m-am simțit, am fost oprit de o barieră de care prietenul meu trecuse cu succes. Străduindu-mă iar, am ajuns la capătul visului meu şi mi-am deschis, fizic, ochii în camera din turn în care, în capătul opus, zăcea palid şi încă inconştient prietenul meu visător, de-o paloare bizară şi o frumusețe sălbatică în lumina verde aurie pe care luna o arunca pe chipul său marmoreean.

Apoi, după un scurt interval, trupul din capătul opus al camerei a început să se agite; şi fie ca raiul milostiv să mă ferească de alte sunete de genul acelora pe care le auzeam atunci. Nu vă pot descrie cum țipa şi ce vedenii din iaduri inaccesibile au lucit pentru o secundă în ochii săi negri, cuprinşi de teamă. Vă pot spune doar că am leşinat şi că nu m-am trezit decât după ce el îşi revenise şi începuse să mă scuture cu frenezia cuiva care încearcă să se țină departe de groază şi singurătate.

Acesta a fost sfârşitul căutărilor noastre voluntare prin cavernele visului. Uimit, agitat şi damnat, prietenul meu, care mersese dincolo de barieră, m-a avertizat să nu ne mai aventurăm vreodată în aceste tărâmuri. Ce a văzut, nu a îndrăznit să-mi spună; dar mi-a împărtăşit din înțelepciunea sa că trebuie să dormim cât mai puțin posibil, să folosim chiar medicamente care să ne mențină treji. Că avea dreptate mi-am dat seama nu peste mult timp din spaima care mă cuprindea de fiecare dată când ațipeam.

După fiecare perioadă, inevitabilă, de altfel, de somn, mă simțeam mai în vârstă, în vreme ce prietenul meu îmbătrânise cu o rapiditate aproape şocantă. Este hidos să vezi riduri formându-se şi părul albindu-se chiar sub privirile ta. Modul nostru de viață se modificase acum în totalitate. Din pustinicul care fusese până atunci – numele şi originea lui adevărată nu-mi fuseseră niciodată destăinuite – prietenului meu ajunsese să-i fie

groază de singurătate. Noaptea nu putea să rămână singur şi de fiecare dată şi-o petrecea în compania mai multor persoane. Singura sa linişte era obținută în timpul sindrofiilor, în cel mai zgomotos şi impersonal mod cu putință, astfel încât persoanele tinere şi vesele se țineau departe de noi.

Aspectul şi vârsta noastră păreau să exercite în majoritatea cazurilor un ridicol pe care îl respingeam grabnic, dar pe care prietenul meu îl considera a fi un rău mai mic decât solitudinea. În mod special îi era frică să fie afară când stelele străluceau sus pe cer şi, dacă forțat de împrejurări, se găsea într-un astfel de moment, se uita pe furiş şi îngrijorat la cer de parcă ar fi fost vânat de ceva monstruos sălăşluind acolo. Nu privea întotdeauna acelaşi loc de pe cer – păreau a fi locuri diferite la răstimpuri diferite. În serile de primăvară locul acela era undeva jos pe cer, spre nord-est. Vara se afla aproape în zenit. Toamna se găsea în nord-vest. Iarna, în est, dar doar în orele dimineții.

Serile din toiul iernii păreau a-l îngrijora cel mai puțin. Abia după doi ani am reuşit să leg această teamă a lui de ceva particular şi abia atunci am început să îmi dau seama că locul acela schimbător de pe cer la care se tot uita corespundea unui punct aflat în constelația Corona Borealis.

Aveam acum un apartament în Londra, eram nedespărțiți, dar nu discutam niciodată despre zilele în care încercaserăm să pătrundem în misterele acelei lumi ireale. Îmbătrânisem şi slăbisem din cauza medicamentelor pe care le luam, a suprasolicitării nervoase, iar barba tot mai subțire a prietenului meu devenise albă ca zăpada. Eliberarea noastră din mrejele somnului de lungă durată era surprinzătoare, pentru că arareori ne afundam pentru mai mult de două ore legate în acel tărâm de care ne era atât de frică.

Şi atunci a venit ianuarie, o ianuarie cețoasă şi ploioasă, când banii se împuținaseră, iar medicamentele deveniseră greu de găsit. Statuetele şi chipurile din fildeş fuseseră vândute cu toate şi nu aveam mijloacele necesare pentru a-mi procura materiale

noi şi nici energia de a le cizela, chiar dacă le-aş fi avut. Sufeream teribil şi într-o anumită noapte prietenul meu s-a scufundat într-un somn profund, din care nu am reuşit să-l mai trezesc. Îmi amintesc acum scena – dezolanta şi întunecata mansardă de sub streaşina pe care ploaia bătea încontinuu; ticăitul ceasului nostru singuratic; imaginarul ticăit al ceasurilor noastre care zăceau pe masă; scârțâitul unui oblon pe undeva, prin casă; zgomotul oraşului, înăbuşit de ceață şi spațiu; şi, mai rău decât toate, respirația sinistră a prietenului meu care dormea pe canapea – o respirație ritmică părând a măsura momente îngrozitoare de frică şi agonie în vreme ce spiritul său rătăcea prin tărâmuri interzise, distante şi imposibil de imaginat.

Încordarea veghei mele a devenit apăsătoare şi un şir sălbatic de impresii şi asocieri triviale se îmbulzea în mintea mea care aproape cedase. Am auzit un ceas bătând undeva – nu era al nostru, pentru că al nostru nu bătea – iar imaginația mea morbidă găsi în acest sunet punctul unor rătăciri infertile. Ceasuri – timp – spațiu – infinit – şi apoi imaginația mea a revenit în prezent şi mă gândeam, chiar şi acum, că deasupra acoperişului, dincolo de ceață, ploaie şi atmosferă, Corona Borealis se ridica dinspre nord-est. Corona Borealis, de care părea să se înspăimânte prietenul meu şi al cărei semicerc în formă de coasă luceşte şi acum prin abisul nemăsurat al vidului. Dintr-o dată, urechile mele de-o sensibilitate febrilă au părut că percep o nouă componentă a acelui sunet amplificat de medicamentele pe care le luasem – ceva scăzut şi insistent se tânguia la mari depărtări, căutând, strigând, ridiculizând, chemând dinspre nord-est.

Dar nu acel vaiet distant a fost cel care m-a făcut să-mi pierd simțirea şi mi-a înfiripat în suflet o spaimă atât de puternică încât n-o să mai dispară niciodată; nu cea care mi-a cauzat țipete înspăimântate şi convulsii care i-au determinat pe colocatari şi polițişti să spargă în cele din urmă uşa. Nu a fost ceea ce am auzit, ci ceea ce am văzut, pentru că în acel întuneric din spatele obloanelor şi al perdelei apăru din bezna colțului

dinspre nord-est un licăr oribil, roşu-auriu, un licăr care nu purta cu el nicio rază prin care ar fi putut înlătura întunericul, dar care lumina doar capul celui care dormea, scoțând la iveală hidoasa, luminoasa şi straniu de tânăra memorie-chip pe care o cunoscusem în visele mele legate de spațiul abisal şi timpul descătuşat, în care prietenul meu trecuse dincolo de bariera acestor secrete, în cele mai profunde şi interzise caverne ale coşmarului.

Şi pe măsură ce priveam am văzut capul ridicându-se, ochii negri, lichizi şi adânciți în adâncul capului deschizându-se, buzele ca nişte umbre deschizându-se de parcă ar fi vrut să scoată un țipăt prea groaznic pentru a fi glăsuit. Zăcea în acel fantomatic şi groaznic chip, aşa cum lucea imaterial, luminos şi întinerit în întuneric, o frică mai puternică, teribilă şi mistuitoare decât cerul şi pământul au fost în stare să-mi arate vreodată.

Niciun cuvânt nu a fost pronunțat în pofida sunetelor distante care deveneau din ce în ce mai apropiate, dar pe măsură ce urmăream căutătura nebunească a memoriei-chip de-a lungul acelui licăr către sursa sa, sursa din care provenea şi vaietul, eu de asemeni am văzut pentru o clipă ce vedea el şi am căzut cu urechile țiuindu-mi în acea stare de epilepsie care a adus poliția şi vecinii la uşa mea. Niciodată nu aş putea spune, indiferent cât de mult aş încerca, ce am văzut cu adevărat şi nici chipul împietrit al prietenului meu nu ar putea spune pentru că, deşi a văzut mai multe decât mine, nu va mai vorbi vreodată. Dar mereu am să mă păzesc de batjocoritorul şi nesătulul Hypnos, zeul somnului, de cerul înstelat şi de nebuneştile ambiții legate de cunoaştere şi filosofie.

Ce s-a întâmplat rămâne nesigur, pentru că nu doar mintea mea a fost afectată de acel lucru straniu şi hidos, dar şi ceilalți au fost atinşi de o uitare care ce altceva ar putea reprezenta dacă nu nebunia. Au spus, nu ştiu din ce motiv, că nu am avut niciodată un prieten; dar că arta, filosofia şi nebunia mi-au umplut tragica-mi viață. Colocatarii şi poliția m-au potolit în

acea noapte, iar doctorul mi-a administrat ceva care să mă liniştească, şi nimeni nu a putut să vadă coşmarul la care asistasem. Prezența prietenului meu i-a lăsat indiferenți, dar ceea ce au găsit pe canapea i-a făcut să-mi adreseze cuvinte de laudă care m-au îngrețoşat şi o faimă pe care o disprețuiesc cu disperare în vreme ce stau cu orele, pleşuv, cu barba albă, palid, zbârcit şi paralizat de drogurile administrate, adorând şi rugându-mă la obiectul pe care l-au găsit.

Pentru că ei neagă că mi-am vândut ultima dintre statui şi arătă cu încântare la acel obiect pe care licărul l-a lăsat rece, pietrificat şi lipsit de glas. Este tot ce a rămas din prietenul meu; din prietenul meu care m-a condus pe calea nebuniei şi a pierzaniei; un cap zeiesc dintr-o asemenea marmură cum numai vechea Heladă putea găzdui, tânăr cu o tinerețe care se află în afara timpului, şi cu barba străjuindu-i frumos chipul, buzele curbate, zâmbitoare şi fruntea olimpiană. Ei spun că acea bântuitoare memorie-chip este după asemănarea mea, aşa cum arătam la douăzeci şi cinci de ani; dar dedesubtul chipului de marmură este cizelat un singur nume, în litere atice – HYPNOS.

(În traducerea lui Alexandru Ioan Despina)

RECENZII

„Băltoaca selenară” de Abraham Merritt

(Marcel Gherman)

Prozatorul american **Abraham Merritt** (1884-1943) s-a numărat printre fondatorii literaturii fantasy. A fost de asemenea un jurnalist de succes, unul dintre cei mai bine plătiți din breasla sa, şi a avut o imensă bibliotecă de cărți despre ocultism.

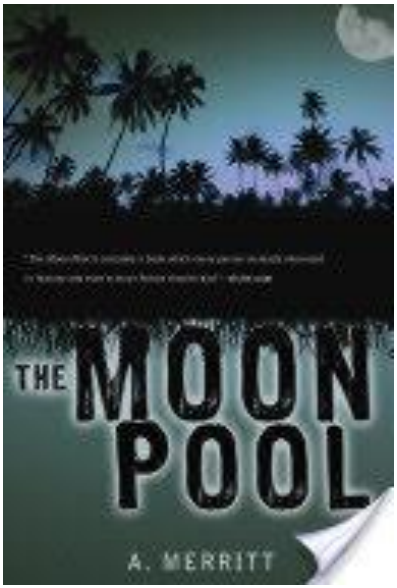

Romanul „The Moon Pool” („Băltoaca selenară”) (1918) descrie călătoria unui grup de oameni de ştiință pe urmele unui monstru care apare uneori la suprafața mării dintr-o băltoacă luminată de razele lunii. Exploratorii ajung într-un tărâm subteran locuit de o veche civilizație, care se închină unei creaturi monstruoase numite The Dweller (Stăpânul) sau The Shinig One (Cel Luminos). Monstrul se hrăneşte cu sufletele oamenilor sacrificați la intervale regulate.

În acea lume subterană există câteva rase de oameni aflate în conflict. Cei trei supraviețuitori ai unei rase dispărute, numiți Cei Tăcuți, îi ajută pe membrii expediției în confruntarea lor cu Stăpânul diabolic. Un rol aparte îl are personajul Marakinov, în realitate un agent sovietic care se află în căutarea unor noi tipuri de armament pentru a-şi înfăptui „revoluția mondială” bolşevică.

Romanul sfârşeşte printr-o bătălie de mari proporții, în care sunt implicați toți locuitorii lumii subterane. În timpul ei, după multe pierderi de vieți omeneşti, creatura monstruoasă este

nimicită. Planeta este salvată în ultimul moment şi exploratorii noştri revin în lumea civilizată.

Pe lângă motivele fantasy, manifestate prin aspectul şi modul de viață al acelor rase subterane, cartea lui Abraham Merritt integrează şi modelul romanului de aventuri, perpetuat prin cărțile lui Dan Brown, prin filmele cu Indiana Jones sau prin seria de jocuri Tomb Raider. Din fericire, în lumea de azi au mai rămas teritorii necunoscute, care continuă să stimuleze imaginația.

„... şi la sfârşit a mai rămas coşmarul” de Oliviu Crâznic

(Alexandru Lamba)

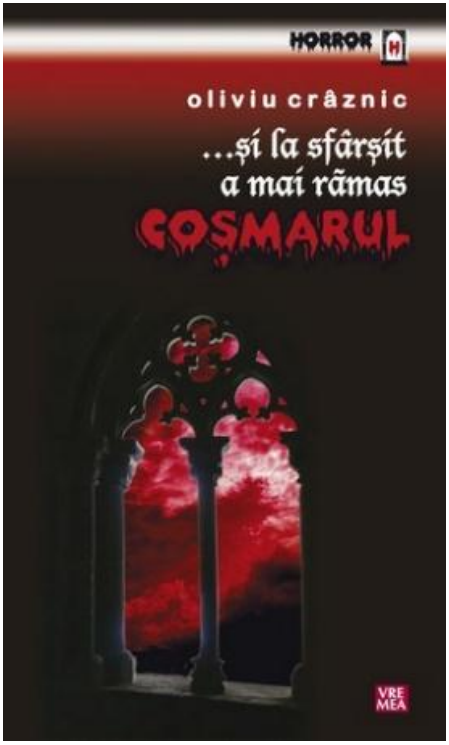

Când începi să citeşti o carte de la care ai aşteptări uriaşe, riscul de a fi dezamăgit este, inerent, foarte mare. Tocmai din acest motiv, este bine ca atunci când recomanzi o carte cuiva să nu o lauzi prea mult. „Citeşte-o, mie mi-a plăcut!” e suficient. Din păcate pentru mine, în momentul în care m-am aruncat – cred că acesta e cuvântul – asupra romanului „...şi la sfârşit a mai rămas coşmarul” de Oliviu Crâznic, auzisem deja foarte multe despre el, şi toate doar de bine. Am purces, aşadar, la drum având nu numai pretenții mari, dar şi, de ce să nu recunosc?, o oarecare maliţiozitate, o dorință cârcotaşă de a contrazice toate cele auzite mai înainte. Surprinzător, pe măsură ce scenele se derulau, această dorință m-a părăsit uşor-uşor. Nu şi interesul.

Încă de la început, atmosfera medievală şi insinuările inserate în text, despre fiinţe de domeniul fantasticului, m-au prins în cursă. Poveştile cu iz cavaleresc îmi plac, deşi, recunosc, personal, nu sunt un adept al genului horror. Sumbrul şi terifiantul nu se află printre caracteristicile pe care să le caut

într-o carte – poate de aici şi uşoara mea răzvrătire inițială. Însă combinația lor este foarte echilibrată, iar inserarea în timpul narativ este cum nu se poate mai potrivită. Am fost, aşadar, plăcut surprins să observ că elementele horifice au doar rol decorativ, că atmosfera apăsătoare şi fiorii, deşi foarte tranşant construite, sunt numai butaforie. Mediul astfel creionat contribuie decisiv la punerea în valoare a personajelor, le oferă un teren cu obstacole în care să evolueze şi să se definească. Iar rezultatul final este remarcabil. Ceea ce la început par a fi personalități şablon, mono-caracteristice, se dovedesc a fi, sub influența situațiilor, caractere complexe, capabile să evolueze şi chiar să surprindă printr-un comportament neaşteptat, însă care le prinde foarte natural.

„În castelul ultimilor turnuri, lucrurile merg cu adevărat rău" poate rezuma oarecum cadrul narațiunii. Avem de-a face cu o situație destul de comună romanelor polițiste, indiferent cărui timp aleg să i se supună, cu o paletă de personalități foarte diferite fiind înghesuite într-un spațiu restrâns în care lucruri foarte ciudate şi înspăimântătoare se întâmplă, iar ele trebuie să rezolve enigmele. Acolo, sub colimatorul autorului şi confruntate gradual cu situații din ce în ce mai solicitante, reacțiile le sunt studiate în raport cu stimulenții introduşi. Iar reacțiile sunt interesante. Personajele îşi pornesc fiecare propriile investigații, folosindu-se de resursele lor limitate, formează bisericuțe, întocmesc cercuri întrepătrunse de suspecți, lansează ipoteze şi şi le analizează reciproc.

Complexitatea urzelii pune la încercare imaginația cititorului. Nu de puține ori, pe măsură ce monstruosul şi nenaturalul explodează de la stadiul de ipoteză neplauzibilă la cel de evidență, te vei regăsi analizând teoriile avansate de personaje, le vei accepta sau respinge concluziile şi vei fi curios să vezi dacă ai avut dreptate.

Componenta polițistă şi cea psihologică se completează reciproc, ajutate – sau dimpotrivă, depinde de ce parte a sofismului te vei afla – de explicarea paranormalului din perspectivă ocultă. Odată cu gradele diferite de inițiere în tainele

ezoterismului, şi permeabilitatea pe care diferitele personaje o au față de teoriile paranormale variază, la fel şi concluziile, respectiv reacțiile lor. Inamicul este căutat de fiecare, însă în cu totul alte locuri. Iar ceea ce face lucrurile şi mai interesante şi dă greutate cărții, este existența unei autorități supreme, a cărei poziție pare că variază, ținându-se în acelaşi timp secretă, pentru a putea observa, de fapt, pe toată lumea. Cu toții îi sunt suspecți deşi se foloseşte de unii şi de alții pentru diferite sarcini.

Nu voi intra în detalii privind natura personajelor, a ceea ce ele reprezintă, sau a forțelor întunericului care se dezlănțuie asupra lor în spațiul închis din care nu au scăpare, de teamă să nu stric plăcerea lecturii pentru viitorii cititori. Voi spune doar că, evoluând pe coordonatele unui goth-horror autentic, romanul va satisface şi cele mai rafinate şi extravagante gusturi. Chiar dacă aceste componente nu sunt chiar pe gustul meu, nu pot să nu remarc faptul că, trădând o temeinică documentare în domeniu, originea ocultă a răului este explorată, exploatată şi explicată, nimic din ceea ce este expus nu este lăsat apoi la voia întâmplării.

În fine, ceea ce m-a atras cel mai mult a fost – şi iată că mă văd nevoit să deconspir un personaj, în speranța că acest lucru nu numai că nu va păgubi lectura, ci va scânteia atenția potențialului cititor spre această carte – implicarea inchiziției în sinergia lucrurilor. Autodefinindu-se ca o forță (singura forță!) a binelui şi beneficiind de omnipotența pe care groaza oamenilor față de ceea ce nu pot pricepe le-o oferă pe tavă, reprezentanții ei au mână liberă să acționeze cu oricâtă brutalitate consideră, justificându-şi discreționar faptele. Aici, în împletirea dintre ficțiunea horifică şi teama cât se poate de reală de ocult care a generat o forță la fel de reală şi pe atât de malefică pe cât se doreşte a fi de benefică, romanul lui Oliviu Crâznic îşi înfige țăruşul fascinației.

Iar pentru cei care, după lectură, au rămas cu o curiozitate nesatisfăcută, alimentată de mulțimea de trimiteri la ororile care, nu cu multă vreme în urmă, s-au petrecut în temnițele castelului, în antologia „Dincolo de Noapte – Povestiri Gotice” sau „Dincolo de Noapte – 12 fețe ale goticului” (depinde de ediție) veți găsi povestirea „Pivnițele palatului Charon”, un prequel, după cum însuşi autorul îl recomandă. Veți reîntâlni, dincolo de stilul inconfundabil şi care captivează de la primele fraze, aceeaşi atmosferă sumbră, acelaşi conflict dintre forțele răului şi cele ale binelui, aceeaşi încleştare din care nu se poate fugi.

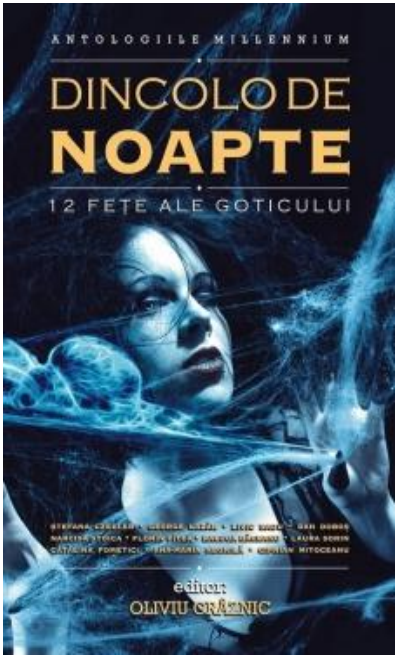

BANDĂ DESENATĂ

Anul nou

(de Alexandru Lamba)

ARTĂ IMAGINARĂ

Coperte potrivite V
(de John Dobro)

Coperte, mai multe coperte...

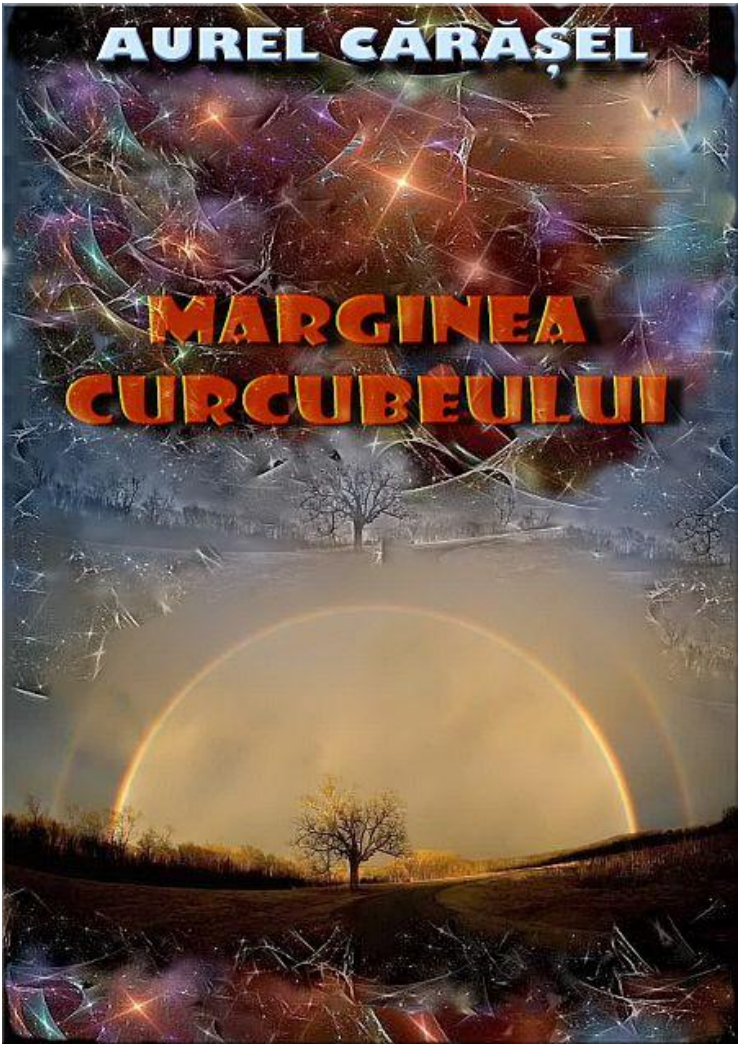

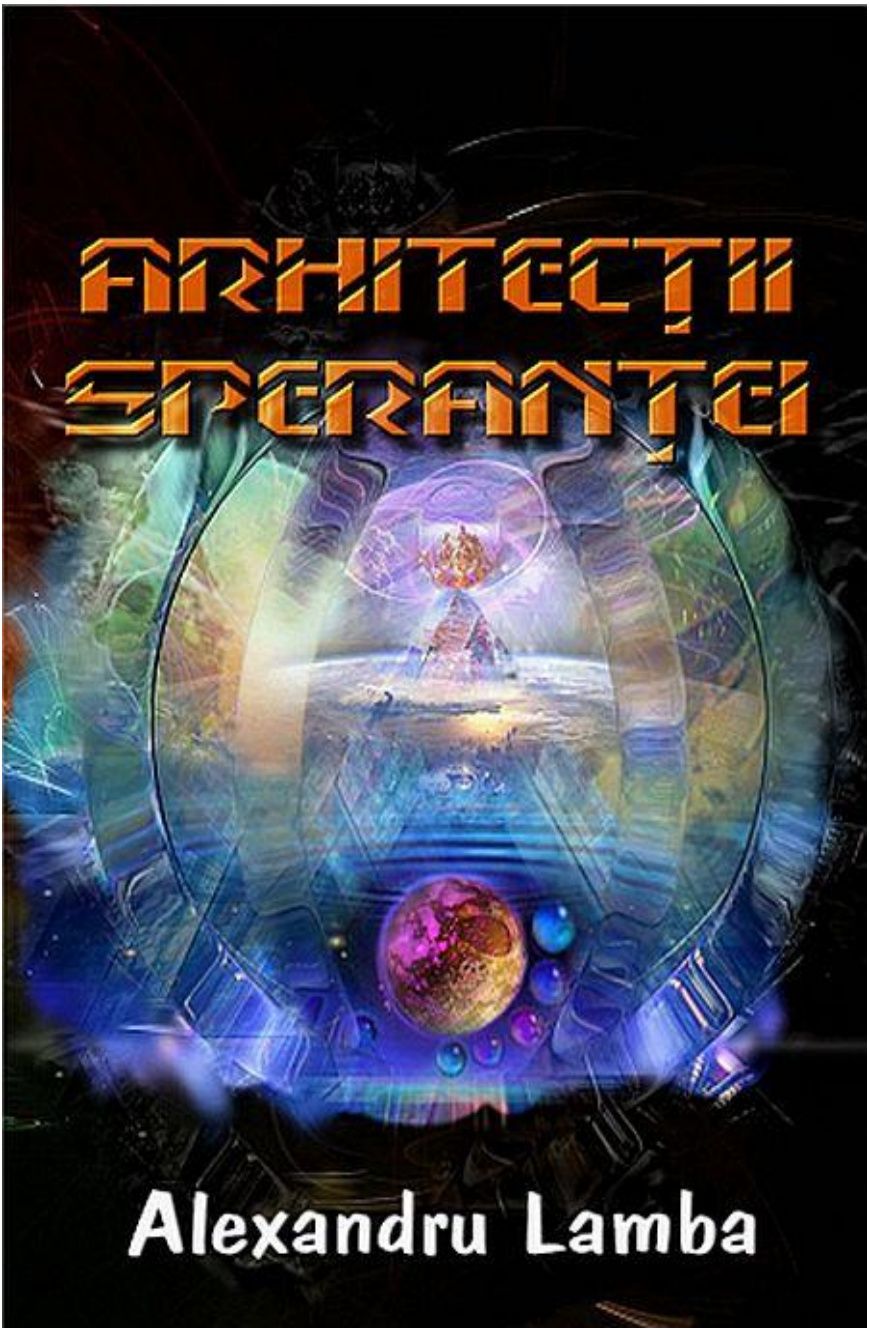
ARHITECȚII
SPERANȚEI
Alexandru Lamba

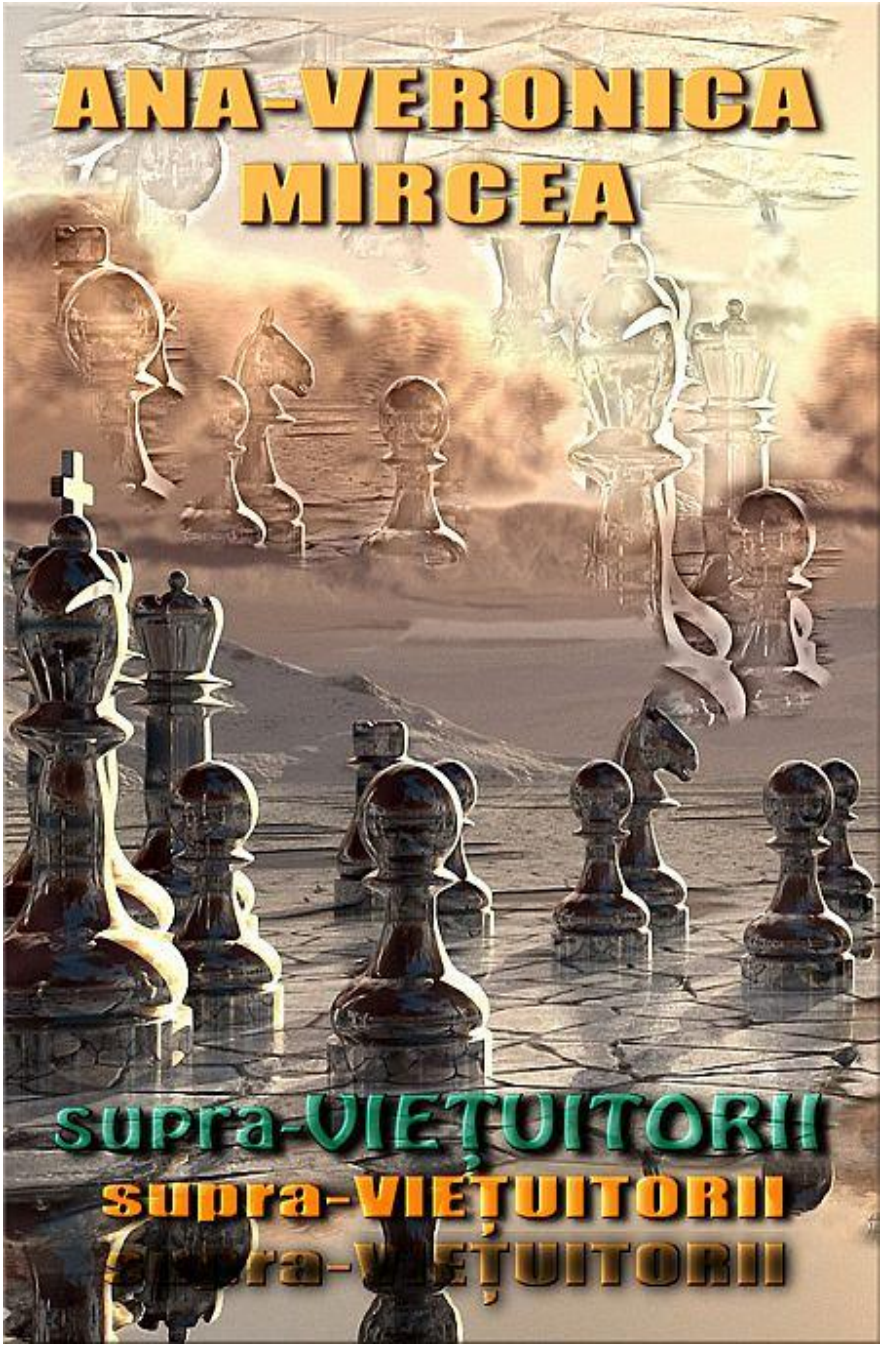
ANA-VERONICA
MIRCEA
supra-VIEȚUITORII
supra-VIEȚUITORII

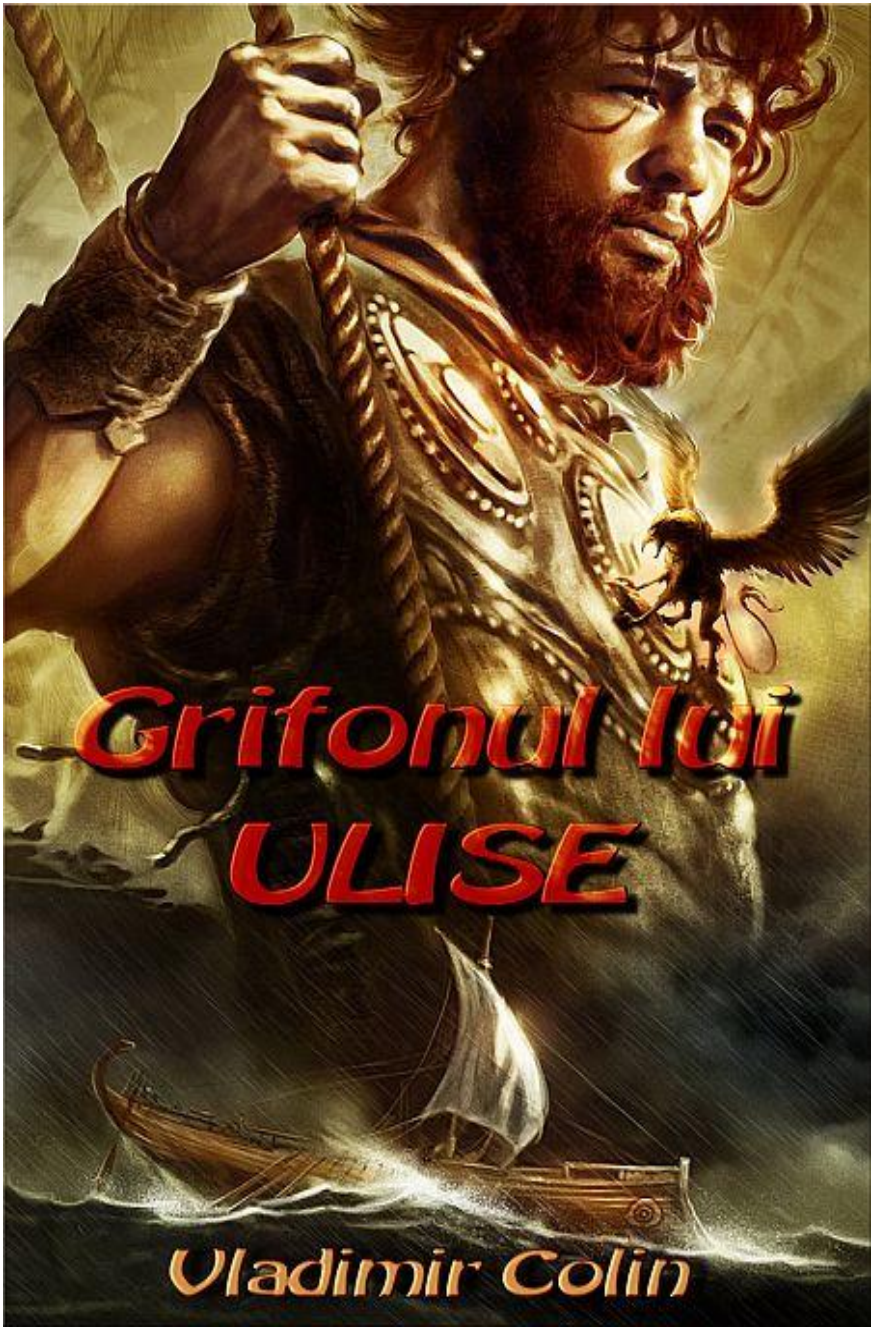
Grifonul lui
ULISE
Vladimir Colin

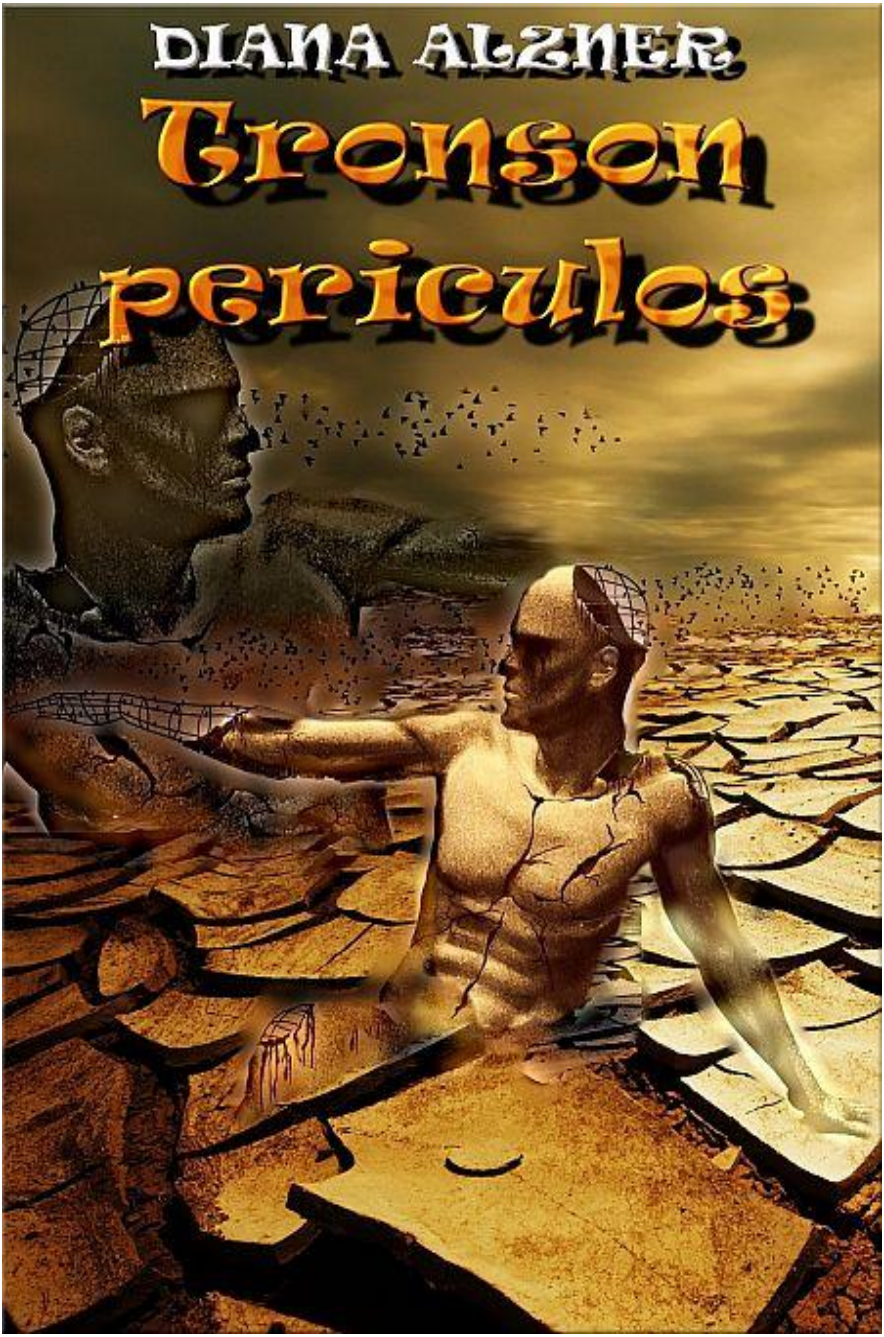
DIANA ALZNER
Tronson
periculos

NOUTĂŢI EDITORIALE

Cărţi proaspete, autori autohtoni (VIII)

Recomandările lunii:

Iubire şi moarte pentru totdeauna
de Liviu Surugiu
(Editura TRITONIC)

9 istorii reutilizate
de Eugen Lenghel
(Editura TRITONIC)

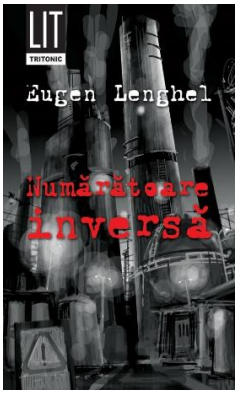

Numărătoarea inversă
de Eugen Lenghel
(Editura TRITONIC)

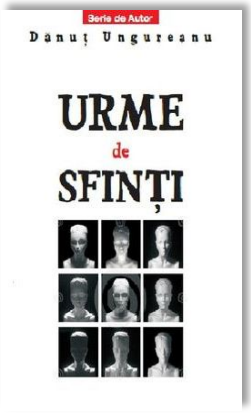

Urme de sfinţi
de Dănuț Ungureanu
(Editura TRITONIC)

Însemnările damei de silicon
de Dănuț Ungureanu
(Editura NEMIRA)

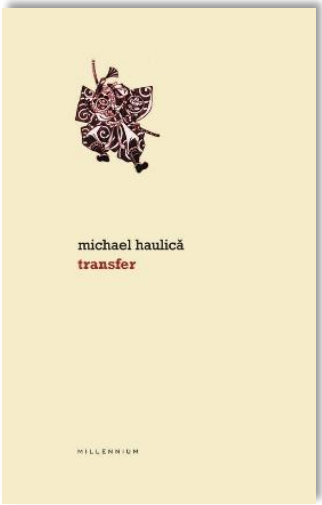

Transfer
de Michael Haulică
(Editura Millennium)

INTERVIU

Interviu cu scriitorul Radu Găvan

Bună, Radu, şi mulţumesc în numele echipei pentru că ai acceptat această invitaţie.

Bună ziua la toata lumea! Eu vă mulțumesc pentru invitație. Plăcerea este de partea mea.

Vorbeşte-ne puţin despre tine ca autor. Pentru cei care te cunosc mai puţin, spune-ne cine este Radu Găvan, ce-l bântuie noaptea, ce-l trăieşte ziua?

Am 36 de ani, am publicat povestiri în Revista de Suspans, Arts United şi Revista de Cultură Familia. Am, de asemenea, o rubrică în Revista de Suspans. Exorcizat reprezintă debutul meu în roman.

Ca autor, mă interesează poveştile ascunse în încăperile întunecate ale minții umane. Obsesiile, fricile adânci. Microdramele. Epicul nu-i de mine. Cel puțin până acum. Scriu pentru că îmi place, dar şi pentru că am nevoie de asta, este supapa mea, cheia spre un echilibru între gânduri. Scriu, în general, noaptea, când soția şi cel mic dorm, atunci am timp şi e linişte în jur.

Vorbeşte-ne despre Exorcizat, romanul tău de debut şi totodată cartea pe care o oferi ca premiu.

În primul rând aş dori să lămuresc ce nu este cartea mea. Exorcizat NU este un roman horror, deşi numele poate sugera asta. Chiar dacă apar anumite elemente, să le spunem - macabre, vorbim, în primul rând, despre un roman psihologic, o carte despre singurătate, pervertire şi supraviețuire. Şi despre speranță.

În mare, este vorba despre un tânăr de douăzeci şi ceva de ani care se mută singur şi încearcă să-şi croiască un drum în

viață. Lucrurile nu merg exact aşa cum şi-ar fi dorit şi se trezeşte, destul de curând, în situația de a nu mai avea ce mânca. Este singur, îi e foame şi îi e teamă. Din nevoile lui primare răsar demonii şi aici nu este vorba despre demoni reali, ci despre aceia pe care eu îi găsesc cu adevărat înspăimântători - demonii din noi. Cartea mea vorbeşte despre întunericul din minte şi din suflet şi, totodată, despre întunericul ce se naşte din indiferența şi lăcomia celor de lângă noi, dar, pe de altă parte, vorbeşte şi despre speranța aceea îndârjită într-o zi de mâine mai bună. Există şi multă sensibilitate în Exorcizat, doar că uneori este sufocată de întunericul ce o acoperă.

Cum ţi s-a părut debutul tău şi cum te-ai fi aşteptat să fie? Există discrepanţe între cele două părţi ale întrebării?

Am aşteptat lansarea cărții trăind emoțiile unui elev ce urmează să iasă în fața clasei, pentru a răspunde la tablă. A fost bine şi a fost mai puțin bine. Bine, pentru că au venit la lansare câțiva oameni doar pentru mine - şi asta înseamnă enorm - să fie cineva acolo numai pentru tine, să îți ofere o parte din timpul lui - asta este ceva cu adevărat extraordinar. Noi, ca oameni care încearcă să ofere ceva altor oameni, trebuie să fim conştienți că nimeni nu ne datorează nici măcar o fărâmă din atenția lui. Noi trebuie să o câştigăm.

A fost mai puțin bine pentru că nu au putut ajunge la lansare câteva persoane dragi şi asta m-a întristat.

Discrepanța dintre întrebări este dată de numărul celor prezenți la lansare. M-aş fi aşteptat să vină mai mulți, dar uneori aşteptările mele nu sunt tocmai realiste, prin urmare nu am de ce să mă plâng :)

Ai dori să-i transmiţi ceva câştigătorului?

Felicitări! Ai pus mâna pe o carte bună :) Şi mesajul serios - Îți mulțumesc că mă citeşti şi îți mulțumesc pentru timpul pe care mi-l dăruieşti.
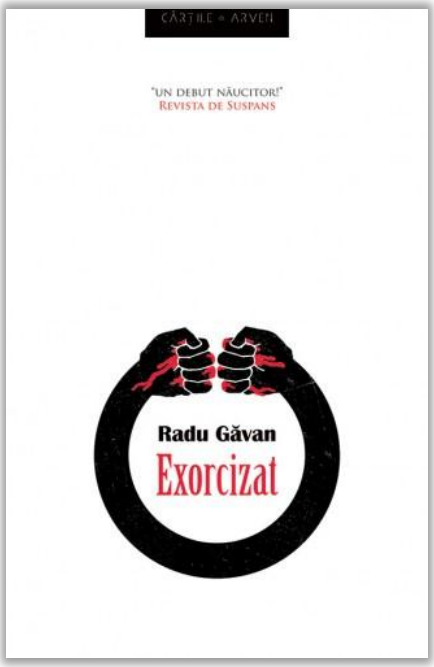
Îţi mulţumim foarte mult pentru sponsorizare şi pentru timpul acordat! Luna aceasta, premiul va consta într-un exemplar din romanul Exorcizat de Radu Găvan, roman apărut nu cu mult timp în urmă la editura Herg Benet. Pentru mai multe detalii privind concursul, vă recomandăm acest articol.